

„Fel nagy örömmre, megszületett, aki után a föld epedett.
Mária karján égi a fény, isteni Kisdéd Szűznek ölén.
Egyszerű pásztor, jöjj közelebb,
nézd a te édes Istenedet.”

Gárdonyi Géza, Karácsonyi ének

2018., XIV. évfolyam 4. szám

ÖRÖMHÍR

A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA

Aranyosi Ervin:

Karácsonyi vers

Ünneplő ruháját
a szív magára ölti,
ember a karácsonyt,
megtisztulva tölti.
A hétköznapi lelkek
megtelnek békével,
egymás iránt érzett
szívszeretetével.
Kár, hogy csak ilyenkor
mozdul meg a lélek,
csak ilyenkor zendül
ajkunkon az ének.
Ilyenkor látjuk csak
a nyomorúságot,
ilyenkor öleljük
az egész világot.
Pedig a világnak
a legszebb ajándék,
ha van bennünk részvét
és jobbító szándék.
Ezért a karácsony
sose érjen véget,
egész évben tanulj
békét, emberséget.
Legyen áldott az év
minden egyes napja.
Fényben fürödjön a
Föld minden darabja.
Hidd el, nem kell ehhez
semmi többet tenni,
tanulj meg mindenkit
egyformán szeretni.

ÉBREDJ EMBER MÉLY ÁLMODBÓL!

„Dicsőség mennyben az Istennek és a földön békesség a jóakarátú embereknek” – hangzik fel karácsonykor az Istent dicsőítő hálaének. Az egy, igaz, végtelen fölségű Isten emberré lett, kisgyermekként megjelent a földön. A csodálatos, de felfoghatatlan misztérium szíven találja az embert, és arra ösztönzi, hogy követve a betlehemi csillagot, haladjon élete végcélja, vagyis Jézus felé.

„Amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született” (Gal 4,4).

A világban rengeteg a rossz, az önzés, a szeretetlenség, a bűn. Vajon érdemes volt-e

Istennek emberré lennie? Sajnos megtapasztaljuk azt is, hogy gyengeségünk, bűnre való hajlamunk miatt nemcsak kívül, hanem belül is, bennünk is sok a bűn. Ezért mindenkinek magának is fel kell tennie ezt a kérdést: „Értem érdemes volt?”

A történelem egy időpontján megtestesült az Ige, hogy minden ember életének értelmet adjon.

Az, hogy Jézus Krisztus a világra született, számunkra feladatot jelent. Ajándékba kaptuk a létezésünket az Istentől, életre hívott bennünket, időt adott, amit itt a földön eltöltünk, s arra adta, hogy mi is emberré, jó emberré legyünk.

Advent idején gyakran énekeljük szép énekünket: „Ébredj ember mély álmodból, megszabadulsz rab-ságodból.” Ébredj ember, és álmodj valami nagyot, valami szépet, emberhez és Istenhez is méltót, és hogy ha majd felébredsz a kegyelem, akkor váltsd valóra, amit álmodtál.

Az első igazi „adventi álmot” Jákob álmodta, amikor látta, hogy van egy létra a menny és a föld között (vö.: Ter 28,12), amin fölérhettünk Istenhez. A létra pedig nem más, mint maga Jézus Krisztus, a Közvetítő, aki azért jött el, hogy magához emeljen és részesítsen bennünket az isteni élet-

IMPRESSZUM

Kiadja: a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felelős kiadó: Felföldi László
általános helynök

Főszerkesztő: Kovács Ágnes

Öröm-Hír Szerkesztőség:
4024 Debrecen, Varga u. 4.
Telefon: 06-52-530-451,
06-30-240-1482

E-mail: sajtoiroda@dnyem.hu

Fotó: Kovács Ágnes

Címlap: Ökumenikus Adventi gyertyagyújtás, 2016, Debrecen

Nyomda: Rexpo Kft.

Felelős vezető: Rác János

ben, Ő közösséget vállalt velünk, hogy helyreállítsa a kapcsolatot Isten és ember között. Azért jött, hogy reménységet gyűjtsen szívünkben, és megajándékozzon bennünket – saját magával. Mert ő az igazi ajándék minden ember számára.

Jézus azért jött, hogy velünk maradjon. Azért, hogy megismerjük és felismerjük a szeretet arcát. Békét, életet és valódi örömet ajándékozz ma is. Tőle megtanulhatjuk, hogy csak a szeretet teszi igazán boldoggá az embert, s nem az evilági javak. Ezt kell a hit által felismernünk, befogadnunk és életre váltanunk. Boldogok, akik, felismerik a szeretet megnyilvánulásaiban Istent, nekik örömmel van tele a szívük.

Istennek, az Atyának is van egy álma minden emberről: „...*hogy Fiának képét öltse magukra...*” (Róm 8,29) Jézus példát mutatott földi életében a szeretetre. Ez pedig a másokért odaadott élet. Az idej, ifjúságról szóló Püspöki Szinódus záródokumentumában olvashatjuk, hogy „sajnos túl sok időt töltünk azzal a kérdéssel, hogy „Ki vagyok én?”,

ahelyett, hogy azzal foglalkoznánk: „Kiért vagyok én?” Ahogy Jézus értünk lett emberré, mi is másokért lehetünk igaz, jó emberekké, és megajándékozhatjuk Istent a szeretet gyakorlásával.

A ránk bízott, rendelkezésre álló időnk gyorsan „múlik”, de vajon mivel „telik”? Amikor a mi időnk teljessége elérkezik, csak Isten Fiának képmását magunkra öltve állhatunk majd meg Őelőtte. Legeza József görögkatolikus parókus költői gondolata szerint, mi „*mindannyian földre hullott „istencseppek*” vagyunk, akik mint a harmat, felismeri hasonlóságát a tengerrel”. Kell, hogy ez a hasonlóság megmutatkozzék rajtunk!

A karácsony olyan, mint egy üstökös, amire az emberek izgatottan várnak, felkészülnek a látványra, majd „az üstökös elhúz” és minden folytatódik tovább. Sokat készülünk most is az ünnepre, és majd minden menni fog tovább ugyanúgy, mint azelőtt, vagy valami meg fog változni bennünk? Munkálkodjunk azon, hogy új emberekké legyünk,

akik minden nap magukra öltik a szeretet arcát. Ez nem képmutatás, hanem Krisztus szeretetének megélése.

Ebben csodálatos példaképünk Mária, a Boldogságos Szűzanya, aki igent mondott Isten akaratára, Isten „álmára”, és rajta keresztül világra jöhetett Isten szeretete. Keresztény emberként feladatunk, hogy rajtunk keresztül is világra jöhessen minden nap ez a szeretet.

„*Ébredj ember mély álmodból!*” – Támadjunk fel a sötétségből a világosságra, a bűnből az erényre, váltsuk valóra azt a gyönyörű tervet, amit Isten álmódott meg rólunk. Fogadjuk be a gyermek Jézus örömét, szeretetét és ezt adjuk át egymásnak, hogy az emberek újra megértsék az advent és a karácsony lényegét, az örömet, mi magunk pedig haladhasunk előre az élet, az idők teljessége felé.

Áldott karácsonyt és boldog új évet kívánok mindenkinek szeretettel:

*Palánki Ferenc
debrecen-nyíregyházi megyéspüspök*

**JÉZUS KRISZTUS AZÉRT JÖTT A VILÁGRA,
HOGY ELNYERJÜK ÉLETÜNK TELJESSÉGÉT**

Isten Fia is családba született

Jézus Krisztus megtestesülésekor az Isten megerősíti az ember teremtésének üzenetét.

„Isten újra szólt: Teremtünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. És uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog. Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.” (Ter 1, 26-27.)

Az első család teremtésből fakadó szépsége és szentsége jelenik meg a Szent Család életében. Isten Fia is megéli a családot, a fejlődést, a közösség embert formáló valóságát.

Karácsonykor Jézus születését, az élet ajándékát ünnepeljük. Ahogyan sokan elveszítették életükben a karácsony misztériumát, lényegét, úgy veszítették el saját életük és családjuk életének Istentől jövő hivatását is. Ha hittel közeledünk karácsony ünnepéhez, megerősödünk elkötelezettségünkben a saját életünk, a család és a szeretet szolgálatában. Legfontosabb

vágyunk, hogy életünk a hétköznapiakban is értelmet nyerjen. Minden igazi szeretet egyben szolgálat is. Akit szeretek, azt szolgálom, és aki engem szeret, az szolgálja az életemet. Minden ember a mindennapi munkájával tudja megélni és átadni a szolgálatban kibontakozó szeretetét. Ezt a családban lehet és kell megtanulni. A tizenkét éves Jézusról olvassuk: „Velük ment hát, lement Názáretbe, és engedelmeskedett nekik... Jézus meg gyarapodott bölcsességben, korban s kedvességben Isten és az emberek előtt.” (Lk 2,51-52)

A családok jövője a szép szeretettől függ

Karácsony ünnepén a Szent Család otthonában Isten megtanít szeretni bennünket. Az egyén és a családi közösség válságából csak ezen az úton remélhetünk kiutat. A szeretet adást, elfogadást, áldozatot, megszentelő alázatot, szolgálatot jelent. Szent II. János Pál pápa csodálatos gondolatokkal fogalmazza meg ezt az üzenetet a családokhoz írt levelében. „Krisztus biztosí-

tani akarja a család és a házasság szent voltát, meg akarja védeni az emberi személy és méltósága teljes igazságát.” Csak ennek az igazságnak fényénél lehetséges, hogy a család a nagy „kinyilatkoztatás” legyen, a másik első fölfedezése: először a házastársaké, majd a tőlük született gyermekeké. A mai ember ezt a modern hírközlő eszközökből nem képes megtanulni. A „szép szeretetet” elsősorban az imádságban tanulja az ember. Az imádsággal ugyanis mindig együtt jár – Szent Pál szavával élve – a Krisztussal együtt Istenben való benső elrejtőzés: „a ti életek már el van rejtve Krisztussal Istenben”. A Szentlélek, a szép szeretet forrása csak az ilyen elrejtettségben működik. Ő nemcsak Mária és József szívében ébresztette föl ezt a szeretetet, hanem minden olyan házaspár szívében is, akik készek meghallani Isten szavát és megtartani azt. Minden kis család jövője ettől a „szép szeretettől” függ; a házastársak, a szülők és a gyermekek s az összes nemzedékek kölcsönös szeretetétől függ.

Jézus születésének helye –
Betlehem, Születés temploma

Az ünnep átöltöztet

A családi élet egyik nélkülözhetetlen forrása az ünnep. Isten ünnepre hív, ünnepet ad az embernek. A hetedik nap nemcsak a munkától való mentesség ideje, hanem feladata az is, hogy kiemeljen a hétköznapi szorításából, és ünneplőbe öltöztesse testemet, lelkemet, gondolataimat. Minden korban az emberi méltóság mutatója, hogyan tudunk ünnepelni családban, közösségben, nemzeti szinten. Az ünnepnek van külső üzenete, belső gazdagsága. Az ünnepre készülni kell lelki ajándékkal magamnak és szeretteimnek. Az első és legfontosabb ajándék én kell hogy legyek. Adjak időt, törődést, szolgálatot. A csomagolópapír rejtelmében csak ezek szimbóluma húzódhat meg.

Az ünnep liturgiával együtt teljes

Az ünnep nem létezhet liturgia nélkül. Ezért csodálatosan vezet és tanít az Egyház ünnepi liturgiáival. Ebből forraszozva kell felépítenünk saját ünnepeinket. Legyen benne előkészület, kezdete és vége, bensőséges mély tartalommal. Csak a családi ünnepekkel tudjuk megtanítani a gyerekeknek a család valódi küldetését, szeretetünk valóságát, az emberi élet Istentől kapott méltóságát. A Szent Liturgiáról szóló zsinati dokumentum azt írja: „A liturgia az a csúcs, amelyre az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a forrás is, amelyből fakad minden ereje. Az Eucharisziából, mint forrásból árad belénk a kegyelem; és általa valósul meg Krisztusban a leghatásosabb módon az emberek megszentelése és Isten dicsőítése. Az egyház minden más munkájának erre a célra kell irányulnia.” (II. Vatikáni Zsinat: A Szent Liturgiáról 10.)

A családban is ilyen forrássá kell válnia az ünnepnek. Nehéz újra kezdeni, alakítani, de hinnünk kell, hogy minden ember, öreg és fiatal egyaránt, erre az ünneppel díszített életre vágyik. Mind ezeknek az ereje és alapja, hogy bennünk is valósággá váljék a karácsony. Bennünk szülessen meg Isten szeretete.

Öröm-Hír

Oltárkép – Pásztorok Angyalkápolnája,
Szentföld, Pásztorok mezeje

Tegyünk kis dolgokat nagy-nagy szeretettel!

„A kórházban találkoztam egy nagyon aranyos kilencvenéves nénivel, akivel nem nagyon tudtam beszélgetni, mert egy igazi tanyán élő, szűkszavú mamóka volt. Nagyon megszerettem, és éreztem, hogy magányos. Előfordult, hogy húsz percet is kint ültem mellette a folyosón. És csak ültem. Ez nem egy üres jelenlét volt, hanem hozzákapcsolódtam, és megpróbáltam érzelmileg átvenni az ő hangulatát, és éreztetni velem, hogy ott vagyok. Később megköszönte, milyen jó volt, hogy mellette voltam.”

A szolgálat, amit Szokolai Katus, a debreceni Katolikus Beteglátogató Szolgálat Alapítvány vezető koordinátora és munkatársai végeznek, hiánypótló. Munkájuk felbecsülhetetlen. Nem pénzben és anyagi javakban mérve. Kórházban fekvő betegek napjait teszik könnyedebbé. A magányosoknak társat, a szorongóknak megnyugvást, a félelmet átélőnek vigasztalást nyújtanak.

Pár éve lehetett, amikor a Megtestesülés Plébánián a beteglátogató képzést megszervezted. Akkor az asztal körül 25-30 érdeklődő ült. Közülük olyanok, akik ma már a munkatársaid. Mi a célja a beteglátogatásnak?

Az elsődleges célja a beteg lelki jóléte. Ha kórházba kerülünk, nagyon nehéz elfogadnunk a helyzetünket, elhagynunk az otthonunkat akár egy napra, vagy csak fél napra hátra hagyni a családjunkat. Nagyon sok gondolat és érzés kavargó ilyenkor fejünkben és a szívünkben. Magányosak és kiszolgáltatottak vagyunk, kérdések fogalmazódnak meg bennünk, amelyekre nehéz választ találni. Ilyenkor van időnk gondolkodni, elmélkedni, miért is történt ez velünk, hogyan kerültünk ebbe a helyzetbe?

Az önkéntes beteglátogatók segítenek ezeket az érzéseket és kérdéseket megfejteni. Nem ők fogják megmondani, hogy mi miért van, vagy milyen megoldási javaslatok lehetnek, de segíthetnek a betegben feltárni azokat az erőforrásokat,

amelyekkel azután ő élni tud a gyógyulási folyamat során. Én azt tapasztalom, hogy nagyon sok beteg ember nem osztja meg a családjával az érzéseit és gondolatait, mert nem akarja terhelni a hozzátartozóit, rokonait. Ilyenkor jön a beteglátogató, aki teljesen kívülálló. Tiszta lappal indul, aki felajánlja a betegnek, hogy „én itt vagyok, bennem megbízhatasz”. Az önkéntes nem ismeri azokat az embereket, akikről szó van, ezért a betegek bármit megoszthatnak vele.

Mi alapján döntöd el, hogy kit látogatsz?

Régen az volt a gyakorlat, hogy a katolikus a katolikust látogatta, a református a reformátust; felekezeti beteglátogatás történt. Mi ma már ökumenikus szellemben működünk; igyekszünk minden embert megszólítani. Nem az az első kérdésünk, hogy ki milyen vallású, hanem az, hogy: hogy vagy? Tudunk-e segíteni valamiben? A kórházi dolgozókat megkérdezzük, hiszen ők látják, milyen a betegek lelki állapota, hangulata, kinek van szüksége elbeszélgetésre, kik azok, akiket nem látogatnak. „Holnap Marika nénit mütik. Kicsit fél, a családja messze van, és jó lenne valakivel beszélgetnie”. De van olyan is, hogy mondják: „de jó, hogy jöttetek, itt nagy szüksége van mindenkinek a beszélgetésre”. Akkor beköszönünk minden szobába, és bemutatkozunk, mert úgy alakul ki a bizalmi kapcsolat, ami gyógyító erővel bírhat, ha a beteg az önkéntest is egy kicsit megismeri.

A beszélgetés közben derül ki, hogy ki milyen lelkiséget képvisel, és akkor kerülhet elő a Szentírás...

Mindig van a táskánkban igekártya és könyvjelző, viszek imakönyvet és újságokat, de soha nem ezzel kezdek. Mindig a beteg határozza meg, miről szeretne beszélgetni. Ha az otthonmaradottakról, a családról szeretne, az idő-

járásról vagy problémáiról, félelmeiről, akkor mi ahhoz alkalmazkodunk. Azért fontos az önkénteseknek képzéseinken részt venni, mert nagy a felelősségem abban, hogy kit engedek a beteg mellé. Fontos, hogy egy önkéntes milyen lelkülettel lép oda a betegágyhoz, milyen motivációval érkezik. Nagyon sok önkéntes úgy képzelem, hogy majd megváltja a világot, és nagyon mély beszélgetésekbe kezd. Nekem el kell fogadnom azt, amit a beteg felajánl. Ha nem szeretne hozzám szólni, akkor azt tiszteletben kell tartani. Volt egy nagyon aranyos kilencven éves néni, akivel nem nagyon tudtam beszélgetni, mert egy igazi tanyán élő, szűkszavú mamóka volt. Nagyon megszerettem, és éreztem, hogy magányos. Előfordult, hogy húsz percet is kint ültem mellette a folyosón. És csak ültem. Ez nem egy üres jelenlét volt, hanem hozzákapcsolódtam, és megpróbáltam érzelmileg átvenni az ő hangulatát, és éreztetni velem, hogy ott vagyok. Később megköszönte, milyen jó volt, hogy mellette voltam.

Ha a hozzátartozóknak kórházba kerül, abba a család is egy kicsit megbe-tegtszik. Mit tapasztalsz: milyen a család és a beteg lelki kapcsolata?

Nagyon sok olyan beteggel találkozunk, akik nem osztják meg érzéseiket a hozzátartozóikkal. A hozzátartozóknak legalább olyan nehéz átvészelnünk ezeket

a napokat. Mind a két részről fel kellene ismerni, hogy ilyenkor nem szabad magunkba zárkózni. Nyissunk a másik felé! A betegség lehet olyan szempontból jó, hogy közelebb kerülhetnek az emberek egymáshoz, mert a magyarok lelkületében az van, hogy nem beszélünk róla. Mert erős vagyok, meg tudom csinálni. Egy szülőnek nagyon nehéz a gyermekével beszélni az érzéseiről. A gyerek szemében olyan hatalmas a szülő, de a szerepek megváltozhatnak, és a gyerek szeretne segíteni. Nem csak fizikailag ápolni, hanem lelkileg is.

Hogyan segíthet a hozzátartozó a beteg embertársain?

A legtöbb, amit megtehet, hogy ott van a beteg mellett teljes odaadással. Igyekezzen a hozzátartozó is kiüresíteni a lelkét, azért, hogy a beteg érezze, abban a fél vagy egy órában csak vele foglalkoznak. A jelenlét gyógyítja a beteget. Hozzátartozóként nagyon sok elképzelésünk van, hogyan szeretnénk gondozni betegeinket, vagy hogyan szeretnénk utolsó útjára elkísérni, de nem biztos, hogy az elképzeléseinket meg tudjuk valósítani, mert a protokoll és szabály nem teszi lehetővé. De ha én minden nap látogatom, ott vagyok mellette, meghallgatom, szeretetemet közvetítem felé, akkor mindent megtettem, amit emberileg meg lehetett tenni.

Volt egy kezdeményezésed „Gyógyító üzenet” címmel...

2015-ben hirdetem meg először a „Gyógyító üzenet” akciót, amelynek lényege az volt, hogy bárki üzenhet a kórházban gyógyulóknak egy jó szóval, egy mondattal, egy kedvenc verssel. Nem többoldalas levélváltás, csak egy rövid üzenet. Például: „Ismeretlenül is gondolkodok rád, ez a kedvenc versem, gyógyulj meg, biztatásul elküldöm neked.” Majdnem hatszáz levél érkezett. Karácsonykor szétosztottuk, és már akkor nagyon sok visszajelzést kaptunk. Több beteg meglepetten kérdezte: „Komolyan, valaki ismeretlenül szánt rám két-három percet?” Adventi időszakban még nehezebb kórházban lenni. Meghatotta a betegeket, hogy adnak nekik erőt és gondolkodnak rájuk. Kedvenc történetem, amikor a pszichiátrián is meglátogattuk a bent lévőket, majd februárban a betegek világnapján Ferenc pápa üzenetével visszatértünk. Felismert az egyik beteg, behívott a szobájába, és a fiókjából kivette a gyógyító üzenetet. Minden nap elolvassa ez ad reményt a gyógyulásához.

„Soha ne engedd, hogy valaki ne legyen boldogabb a veled való találkozás után, mint előtte.” Ez Teréz anya gondolata. Mi a te gondolatod?

Azt szoktam mondani, hogy a legkisebb dolognak is örülni kell. Ha valaki

szeretettel fordul feléd, vagy ha integet neked az ágyából, amikor elmész, és visszavár, adj hálát. Ezek olyan nagy dolgok. Először találkozol valakivel, és ismeretlenül is kapsz egy kedves mosolyt, egy jó szót. Ezt nagyon értékelni kell. Ahhoz, hogy valaki jó önkéntes legyen, nagyon fontos a nyitottság, az hogy akarja megismerni a másik embert, és akarja szeretni a másik embert. E nélkül nem megy. Nagyon szeretem Márai Sándornak azt a gondolatát, hogy:

„a megismerés szeretet.” Meg akarom ismerni, hogy szeretnessem, és szeretni akarom, hogy meg tudjam ismerni.

Aki jó önkéntes beteglátogató szeretne lenni, az legyen a betegekre kíváncsi, legyen feléjük nyitott.

Szoktál olyannal találkozni, amikor a beteglátogató pityereg? Gondolom, ilyet nem szabad. Emberi sorsok terheit cipeled. Hogyan töltekezel?

Szoktam, persze. De nem baj. Ez egy nagyon nehéz terep. Még nekem is nehéz, és mindig mondom, hogy nem lehet elég jónak lenni. Vannak olyan esetek, amikor nagyon elfáradok, és nehezen teszem túl magam a látottakon, a hallottakon, ilyenkor fontos, hogy megtaláljam a feltöltődési lehetőségeket. Valaki a közösségben, a zenében, a sportban. Én magányos farkas vagyok, bemegyek a templomba, és megszólítom az Urat: „Nézd, ma ezzel és ezzel találkoztam.” Igyekszem sétálva vagy villamossal hazajönni, így van időm egy kicsit beszélgetni a jó Istennel.

A legtöbb, amit tehetek: rá szánom az időmet, meghallgatom. Ahogy Teréz anya mondta: „Tegyünk kis dolgokat nagy-nagy szeretettel.”

*Geréné Sárka Monika
médiaképzős hallgató*

Katolikus Beteglátogató Szolgálat Alapítvány

bankszámlaszám:

11738008-20893868 OTP

adószám: 18648427-1-09

szokolai.katus@gmail.com
facebook/szokolai.katus

Váljunk a fiatalok számára megszólíthatóvá (1.)

Palánki püspök atya ezután áttért a zárodokumentum pontjaira. Elmondta, hogy a három részből álló dokumentum lényegi mondanivalóját az emmauszi tanítványok történetével hozták párhuzamba.

Az első fejezet a kíséresről, meghallgatásról szól. A történet szerint az emmauszi tanítványok reményvesztetten hagyták el Jeruzsálemet, a reményesség városát, mert azt hitték, Jézus Izraelt fogja világhatalomra juttatni. Ő a világot jött megmenteni. Aki kevesebbet remél az Istentől, mint amit az Isten adni akar neki, az csalódní fog. Benne – tette hozzá a püspök. Jézus tehát mellénk szegődik, kérdezi és meghallgatja őket.

Sok reményvesztett fiatal van a világon, akik tele vannak kérdésekkel, csalódásokkal. Váljunk számukra megszólíthatókká, hangsúlyozta a főpásztor, majd példaként egy baráti összejevetelt említett, ahol a fiatalok nem merték őt megszólítani. A püspök atya kezdeményezett velük beszélgetést, és válaszolt a fiatalok mély, komoly kérdéseire, majd így folytatja: Szükség van arra, hogy a papok, szerzetesek, tanárok, képzett laikusok képesek legyenek meghallgatni. Sokszor az a probléma, hogy képzetlenek vagyunk, nem vagyunk megszólíthatóak. A fiatalok be vannak zárkózva a sajátos világukba; sok esetben nem hajlandók szóba állni a felnőttekkel. A szeretet üzemmodjában tudunk nekik segíteni, ehhez pedig nagy türelemre van szükségünk. Jézus megtanít bennünket Isten szeretetére. Ő velünk akar élni, jelen akar lenni az életünkben. Az emmauszi tanítványok kérik Jézust, maradjon velük.

Ha megszólíthatóak vagyunk, akkor bennünket is arra fog-nak kérni a fiatalok, hogy maradjunk velük, amely azt jelenti, jó úton haladunk.

Csak a hiteles ember tudja átadni a hitet

Jézus megtanít bennünket a figyelmes szeretetre. „Rájuk nézett, és

A Püspöki Szinódusról

Fiatalokkal találkozott Palánki Ferenc megyéspüspök Debrecenben

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspökkel, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Ifjúsági Bizottságának elnökével találkoztak a fiatalok 2018. november 10-én Debrecenben, a Megtestesülés-templomban. Palánki Ferenc megyéspüspök Kocsis Fülöp érsek-metropolitával együtt képviselte hazánkat Rómában a 2018. október 3-28-ig tartó, fiatalokról szóló püspöki szinóduson.

A főpásztor előadás, majd kötetlen beszélgetés formájában osztotta meg a szinódusi élményeit, a tanácskozás eredményét a résztvevőkkel. Az előadás után szentségimádást tartottak, majd szentmisével és agapéval zárták a napot, amelyet Törő András püspöki titkár, egyetemi lelkész szervezett.

Palánki Ferenc püspök bevezető gondolataiban a szinódus fogalmáról beszélt. Elmondta, együtt haladást, közös úton járást jelent, amely nemcsak a tanácskozásban merült ki, hanem ez

jelenti a jövő pasztorációjának, különös tekintettel most az ifjúságpasztoráció-nak az irányát is. Erre kereste a megoldásokat a mintegy 300 fős négyhetes tanácskozás, akik között 40 fiatal a hangulatról is gondoskodott. A főpásztor Ferenc pápának a szinódusi nyitóbeszédére is visszaemlékezett, amikor a Szentatya kihangsúlyozta, a szinódus nem parlamenti törvényhozó szerv, hanem együttgondolkodás, egymásra és Istenre figyelés. A közös imák, tanácskozások, beszélgetések, a pápa közvetlensége bensőséges Egyház-élményt jelentette számára. Személyes élményként megosztotta, hogy a Szentatya házigazdaként minden alkalommal kézfogással üdvözölte őket a tanácskozás termének bejáratánál. Így történhetett meg az is, hogy a püspök atya éppen Ferenc napján, egy liftben utazhatott a pápával. E találkozás különleges ajándéka volt, hogy a pápa magyarul köszöntötte őt a névnapján.

megegett rajtuk a szíve.” Hogyan nézünk egymásra, a fiatalokra? A Szentatya sokszor beszél arról, hogy a szeretet elvárásokat támaszt. Azt mondta, nemcsak a fiatalokról, hanem a fiatalokhoz akar szólni, tanácsot, útmutatást adni nekik. Sokszor a fiatalok nem kérnek az Egyház korlátaiból. Palánki püspök atya a hit átadásának lehetőségeiről is beszélt. Mint mondta, az Egyház azon gondolkodik, hogyan adja át a hitet. Sok esetben ez nem működik; a fiatalok a szentségek felvétele után eltávolodnak az Egyháztól. Lehet, hogy nem vagyunk elég hitelesek? Jézus Krisztus meghalt érttem, és feltámadt, örök életet ajándékozott, ebből öröm kell hogy fakadjon. Ha nem leszek hiteles, nem tudom átadni a hitet. Hitelesen megéljük-e kereszténységünket családjaink előtt, részt veszünk-e mindig a szentmisén? Nem elég, hogy hiszek, hanem az a legfontosabb kérdés, hogy a hitem mennyire határozza meg a kapcsolataimat, az életemet. A hit átadásának nehézségei főleg a jóléti társadalmakban jelentkeznek.

A hit átadása nem minden kontinensen probléma. A megyéspüspök más országbeli tapasztalatokat is megosztott a fiatalokkal. Elmondta, Dél-Amerikában nem ritka a 2-3 órás szentmise, a 100 milliós lélekszámú Fülöp-szigetek

95%-a katolikus, nincs paphiány, a lakosságának közel 50%-a 22 év alatti. Ferenc pápa szerint a legjobb ifjúságpasztorátor egy másik fiatal, aki tanúságot tud tenni társa előtt a saját hitéről.

Hová kísérjük a fiatalokat?

A kísérés másik fontos kérdésére is kitért a püspök atya: Hová kísérjük a fiatalokat? A szinódus záródokumentuma

Palánki Ferenc püspök felszólalásában a fiatalok tömeges elvándorlásáról beszélt, akik nemcsak a tudásukat, de a hitüket is a szülőföldjükön hagyják.

Törő András püspöki titkár, egyetemi lelkész

azt is hangsúlyozza, hogy a fiatalok ajándék időszak, de annak véget kell vetni, hogy helyet adjunk a felnőttkornak. Eljutnak-e a fiatalok erre a szintre? A helyes kísérés következménye, hogy a fiatalok meghozzák a maguk döntését. A kísérés fontos dolog, de veszélyes, ha nem úgy kísérjük őket, ahogy nekik jó, hanem ahogy ők kérik. Majd utalt Nagy Csaba egyházmegyes pap dolgozatára, amelyben a kísérés témában kifejti, hogyan fordult meg az emberek gondolkodása: „Oliver Rey már a hetvenes években látta azt a változást, hogy a szülők csak kísérőivé válnak gyermekeiknek. Amikor a babakocsi irányultsága 180 fokkal megváltozott, a gyermek most a külső világ felé néz, és már nem a szülő az, akit lát, aki előre tolja. Ez azt jelenti, hogy a nevelés és az élet elvesztette az összehasonlítás képességét, és nincs szilárd, biztos kapcsolat a szülők és a gyermekek között. Így lettek a szülők társaik és kísérőik a gyermekeiknek. A szülők mindent elfogadnak, amit a gyerek megtesz, anélkül, hogy képesek volnának visszautasítani vagy felelősségre vonni.

A Szentatya házigazdaként minden alkalommal kézfogással üdvözölte a szinódus résztvevőit

Mindez korai autonómiát teremt, ahol a gyerekek „kis felnőttek”. Sok szülő azt mondja: csináld magad, tedd, amit akarsz, de jól csináld. Eszerint a személy saját életének birtokosa és ő saját maga megalkotója. Ez az elv nem foglalkozik azzal, és figyelmen kívül hagyja, hogy én a másik embertől is függök. Egy olyan gyermek, aki korán önállóan él, egy olyan helyen él, amely nem a sajátja, hanem „potyautas a felnőttek országában”. Sajnos elfelejtettük „a határok, a korlátok boldogságát”. Bárki, aki a gyermekének határt szab vagy korlátot állít, az más lehetőségeket nyit meg, a gyermek vágyát alapozza meg. Határok nélkül azonban nincs vágy és nincs előrelépés. A gyermeknek szüksége van arra, hogy érezze a függőleges vagy vertikális kapcsolatokat, azt, hogy vannak felette, hogy ő alávetett”.

Hogyan kell tehát kísérni a fiatalokat? Irányt mutatva, korlátokat állítva, mert nem valamitől, hanem valamire vagyok szabad – tette hozzá a megyéspüspök.

Nekünk úgy kell kísérnünk a fiatalokat, hogy közben meg kell hívnunk őket a megtérésre, vagyis az új élet reményére. Jézus tőlük is vár valamit, várja, hogy szólítsák őt meg, hogy fejezzék ki a gondolataikat, a szándékaikat. Az emmauszi tanítványok is kérték Jézust, hogy maradjon velük, és segítsen nekik. Az Anyaszentegyház meghívja a fiatalokat (és az idősebbeket is) arra, hogy ismerjék meg, ismerjék fel Krisztust, hogy „nyílják meg a szemük”, s járjanak a szeretet útján. Ez a második fejezet mottója.

Nem mindegy, mire nyitott a fiatal [2.]

A dokumentum második része a nyitottságról szól. Az emmauszi tanítványoknak megnyílt a szemük, s felismerték Jézust, amikor kezébe vette a kenyeret és megtörte azt.

Nagyon fontos, hogy a személyes kapcsolatokra, a teljes odaadottságra legyenek nyitottak a fiatalok. Adj oda

A kisvárdai katolikus gimnázium diákjai

mindent, és kérj egy tiszta és teljes szívet! Merniük kell mindent odaadni, hogy képek legyenek a hivatásuk elérésére.

A színódus egyik kiemelt témája a hivatás volt. Isten hív bennünket, és mi igent mondunk rá. A döntés egy hivatás mellett Isten és ember személyes találkozása, és annak a megértése, hogy mit akar Isten kihozni az életünkből. A Szentatya hangsúlyozta,

a hit nem olyan világosság, amely eloszlat minden sötétséget, hanem olyan lámpás, amelynek fényénél eligazodunk a sötétségben.

Csak annyi hitetek legyen, hogy a következő döntést meg tudjátok tenni, lehet ez egy apróság is. Isten a távoli problémákra nem a mai napon ad választ. Nem kell a jövő elképzelt nehézségei miatt aggódnunk. Ha minden napot kegyelemmel együtt élünk meg, csoda történik.

A megkülönböztetés segít a döntéseinkben (3.)

A záródokumentum 3. része a megkülönböztetés módszerét elemzi. Ez azt jelenti, ha döntéshelyzetben vagyok,

fel kell sorolni a választás mellett és az ellene szóló érveket, és ez alapján kell meghozni a döntést. Ez vonatkozik a hivatásra, párválasztásra. Ha van egy élő istenkapcsolatom, akkor az a megkülönböztetésemre, a döntéseimre is hatással lesz.

A dokumentum befejező gondolata a fiatalok életszentségre való meghívásáról szól.

Szentnek, vagyis Istenhez tartozónak kell lenni. Ez nem azt jelenti, hogy nem hibázunk, hanem hogy hitben növekedünk, erősödünk. A fiatalok a szentségen keresztül képesek megújulni, és így pajzsként lehetnek jelen az Egyházban. Ferenc pápa záróüzenetében valahogy erre gondolt, amikor azt mondta, hogy nem csupán egy dokumentumot kell létrehozunk, amit kevesen olvasnak,

Szilágyi Eszter

és sokan kritizálnak, hanem egy olyan gondolatgyűjteményt, amelynek pontjait érdemes tovább gondolni, és azután a saját életünkre vonatkozóan ezekről a pontokról tovább lehet lépni – fejezte be gondolatait Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök.

Kovács Ágnes
Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Együtt kell járni az úton!

Beszélgetés Palánki Ferenc megyéspüspökkel a Párbeszéd Házában

„Szinódusi inspirációk és magyar lehetőségeink„ címmel a budapesti Párbeszéd Háza vendége 2018. november 7-én Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Ifjúsági Bizottságának elnöke volt, aki Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolitával együtt képviselte hazánkat az október 3–28-ig tartó, XV. rendes, a fiatalokról szóló püspöki szinóduson. A szinódus célja volt, hogy „feltérképezze a fiatalok hitét és élethelyzetét, útmutatást, és lelki támaszt adjon számukra, valamint olyan üzenetet fogalmazzon meg, amit maguk is tovább gondolnak és a saját életükre vonatkoztatnak” – idézte Ferenc pápa szavait Palánki Ferenc megyéspüspök a szinóduson megélt élményeiről szóló gondolatainak bevezetőjében. A beszélgetésen érdeklődő fiatalok, Sajgó Szabolcs SJ, valamint Gábor Miklós az MKPK Ifjúsági Bizottságának irodavezetője is részt vett.

A szinódusi főtítokárság 2016 őszén közzétette azt az írást, amely előkészítette a 2018-as püspöki szinódust, három részt kiemelve: a fiatalok körülményeinek megismerését, a hivatáskérdést és az egyház ezzel kapcsolatos lelkipásztori feladatait. Az írás végén egy kérdőív segítségével kérdezték meg a fiatalokat,

amit Magyarországon 3337-en töltek ki, döntő többségben katolikusok, világszinten pedig százharmincezen – tette hozzá Gábor Miklós a püspök atya bevezetőjéhez, majd ismertette az eredményeket: A magyarok a felmérés szerint meg vannak elégedve az egyház szociális területen folytatott tevékenységével. A fiatalok is bekapcsolódnak a 12 éve tartó „72 óra kompromisszum nélkül” elnevezésű programba. Továbbá az is kiderül a felmérésből, hogy a katolikusok célja az, hogy másoknak jót tegyenek, segítsék embertársaikat. A válaszadók döntő többségben azt nyilatkozták, hogy meg vannak elégedve az életkörülményeikkel, nem vágnak nagy változásra. Számukra a legfontosabb a család és egy stabil munkahely. A közösségi médiát, internetet talán túl gyakran használják, viszont ennek tudatában vannak, és próbálják csökkenteni az interneten eltöltött időt. Másik fontos kérdés volt, hogy tervezi-e a fiatal elhagyni a szülőföldjét, amelyre egyértelmű választ ad az a helyzet, hogy a városok sokakat bevonzanak a peremvidékekről, ám az ország elhagyása más kérdést és értéket jelent.

A kulturális különbségek más-más kérdéseket vetnek fel

Palánki Ferenc megyéspüspök beszámolt arról is, hogy a püspöki szinóduson

az országok képviselői kisebb csoportokban, személyesen is beszéltek az országukat jellemző hitéletéről. Számunkra meglepő az afrikai vallásgyakorlás, ahol a hívek létszáma „szétfeszíti a templomokat” két, olykor háromórás szertartás ellenére is. Vietnámban annyian járnak misére, ahányan katolikusnak vallják magukat, Etiópiában ismeretlen a szingliség fogalma, a dél-koreai püspök pedig nem értette, mi az, hogy paphiány; náluk túljelentkezés van. Ezek a kulturális különbségek különböző kérdéseket vetnek fel, melyeken érdemes elgondolkozni.

A szinodalitásban mindenki egyaránt fontos

A szinodalitás olyan, mint az Eucharisztia kenyere, az ostya, amely rengeteg búzamaz apró molekulájából tevődik össze, és a bor, amely szőlőszemek cseppjeiből alkot egy egészet. Ilyenek vagyunk mi mind, egy-egy kis molekula, egy-egy csepp, amelyből összeáll az Egyház, a szeretet közössége, amit Krisztus szeretete tart egyben. Ferenc pápa a szinodalitás fogalmát ehhez a képhez köti. Isten számára végtelenül fontos mindenkinek az élete, így az Egyház számára is egyaránt fontosak a mi gondolataink, nehézségeink, örömeink – fordította le a püspök atya Ferenc pápa gondolatait.

Magyarországról elvándorolnak a fiataljaink

A tanácskozáson minden résztvevőnek hozzá lehetett szólni a munkadokumentum egy pontjához. Palánki Ferenc megyéspüspök – többek közt – arra hívta fel a figyelmet, hogy Magyarországról és más kelet-európai országokból a fiatalok tömegesen hagyják el az országot egy jobb élet reményében, ám többségükben nem a végzettségüknek, diplomájuknak megfelelő munkát vállalnak. Elvész a hivatásuk, a talentumaik nem hoznak gyümölcsöt, és ezzel nem csak a tudásukat helyezik háttérbe, de a hitüket is a szülőföldjükön hagyják, hiszen nem fognak tudni beilleszkedni egy helyi egyházi közösségbe. Így nem tud kiteljesedni az életük, elvesztik a gyökereiket, később, vagy egyáltalán nem tudnak elkötelezett kapcsolatot kialakítani, családot alapítani.

A színódus egyik sarkalatos pontja a hivatástisztázás kérdése volt. A megyéspüspök a következőket mondta: Önmagában véve már emberi mivoltunk is hivatás. Mindenki meghívást kapott az életszentségre. Akkor emberhez méltó az életünk, ha Istenhez is méltó, és akkor Istenhez méltó, ha törekszünk az életszentségre, vagyis a parancsok által kijelölt úton haladunk az életünk végcélja, a teljesség felé. Mindenkinek fel kell fedeznie a saját útját, amit Isten számára kijelölt, de ez nem önmegvalósítás, hanem a közösség szolgálata kell, hogy legyen. Azért élek, hogy másoknak jobb legyen. Ezáltal lesz az Ő élete teljes vagy szent. Minden ember meghívott tehát, és ahogyan megéli a meghívottságát, azáltal egyben mások meghívója lesz.

A fiatalok kérdései a magyar egyház ezeréves történelmének fontosságára, a kivándorlásra, az online-offline jelenlétre vonatkoztak, illetve arra, hogy fognak-e tapasztalni valami változást az Egyházon belül.

A püspök atya válaszként elmondta, hogy rendkívüli egyházi élményben részesült a találkozó alatt, hiszen a különböző nemzetek egyházi vezetői saját kultúrájukról, nemzetük hitéletéről számoltak be. Azt mondta: Nem azon van a hangsúly, hogy országunkban ezeréves az Egyház, hanem hogy élet

Palánki Ferenc püspök atya a Dalárda, a debreceni Szent Anna egyházközség énekes közösségének egyik CD felvételét ajándékozta Ferenc pápának.

van-e benne. Hivatkozhatunk az ezeréves értékeinkre, csak éppen egyre kevesebben vagyunk. Ehhez kapcsolódóan megosztotta a 2016-os Fülöp-szigeteki Eucharisztikus Világkongresszuson szerzett tapasztalatát, ahol többgyermekes családok élnek, és kiemelten fontos a papi hivatás. A délkelet-ázsiai ország több gyermekes családjában legalább egy gyermek a papi hivatást választja. A százmillió lakosságú ország 95 százaléka római katolikus, és majdnem a fele 25 év alatti. Érdekesképpen még azt is elmondta, hogy a helyi székesegyház plébánosa panaszkodott, hogy a nagy létszám ellenére nem járnak misére, mert a vasárnapi 12 misét általában összesen csak 36 ezer fő látogatja, és ez a fele a hozzájuk tartozó katolikusoknak. Ez után a kis kitérő után hozzátette: Ennek ellenére hazánk ezeréves kereszténysége érték, és büszkék vagyunk rá.

Az online-offline kérdésére válaszolva elismerte, hogy az online jelenlét egy lehetőség a tájékozódásra, kapcsolatok kiépítésére, aztán hozzátette: az életünk nem virtuális. A virtuális világban mi nem tudunk valós életet élni. A valós életet a jelen helyzetben tudjuk csak megélni. A mai fiatalokat egyre nehezebb rávenni, hogy letegyék a digitális eszközöket, beszippantja őket a nem valós

világ, a valóság pedig Krisztusban, a valós kapcsolatokban van. Ezért kell törekednünk az egymás közötti kapcsolatok ápolására és megerősítésére, amit a színódusi dokumentumban is hangsúlyoznak.

Egyik fiatal a diákok túlterheltségéről számolt be, amelyre a püspök atya válaszában elmondta, nem szeretné, hogy az egyház által fenntartott iskolák versenyistállóká válnának. Szükségesnek tartja a tehetséggondozást, a kiemelkedő képességű tanulók támogatását, de mindenkire egyformán oda kell figyelni.

Ferenc püspök a beszélgetés végén hozzátette, a fiataloknak dönteniük kell az életükről. Az egyházi kísérés által fontos megerősíteni bennük keresztény identitásukat. Az igazság nem népszavazás eredménye, az igazság maga Jézus Krisztus. A világtörténelem során nagyon sokan mondták azt, hogy: „nekem van igazam”. De azt, hogy „Én vagyok az igazság” – csak egyvalaki mondta, maga Jézus Krisztus. Ez kell, hogy motiváljon bennünket arra, hogy kimondjuk az igazságot, és meghívjuk a nem hívőket, a fiatalokat a megtérésre.

Szabó Dávid
médiaképzős hallgató
Fotó: Párbeszéd Háza

„AZ IFJÚSÁGPASZTORÁCIÓ AZ EGYIK LEGNEHEZEBB, MÉGIS LEGFONTOSABB FELADATA AZ EGYHÁZNAK”

Interjú Nagy Zsolt ifjúságreferens atyával

A 2018. október 3–28-ig tartó XV. rendes püspöki szinódus témája „a hit, a fiatalok és a hivatástisztázás” volt. Ferenc pápa a szinódus ideje alatt – többek között – azt is hangsúlyozta, hogy a fiatalok nemcsak az Egyház jövőjét jelentik, hanem a jelenét is. Az Egyház általuk találkozik a világgal. Egyházmegyénkben a fiatalok hogyan vannak jelen az Egyházban? Az egyházmegyei ifjúság helyzetéről munkatársunk, Gergely Klaudia kérdezte Nagy Zsolt egyházmegyei ifjúságreferenst, demecseri plébánost.

Nagy Zsolt

Mint ifjúságreferens, a híradásokon keresztül figyelemmel kísérte a szinódus eseményeit? Milyen irányúnak látta a tanácskozást? Lendületet adott akár az egyházmegyei ifjúságpasztorációhoz is?

Igen, figyelemmel kísértem, hiszen mindig jó látni, hogy az egyházban a papok, püspökök és maga a Szentatya is fontosnak tartja a fiatalok segítségét. Ez a tény engem abban erősít meg, hogy az a fajta szolgálattal, amire fel lettem kérve – különösképpen, mint ifjúságreferens – nem vagyok egyedül, hanem sokak számára fontos e kérdés. A fiatalok helyzete, a velük való munka ugyanis az egyik legnehezebb, mégis legfontosabb feladata az egyháznak.

Akár egy áttörésnek is mondható az ott elkezdődött párbeszéd, amire Ferenc pápa is buzdította a jelen lévő püspököket. Mi a véleménye erről, és hogyan lehet ezt megvalósítani egyházmegyénkben?

Véleményem szerint a legfontosabb, hogy bármiről is beszélünk, meglegyen bennünk a tettekészség. Például nemrég láttam a Facebook-on egy képet. Először egy hosszan kígyózó sort pillantunk meg rajta, a sor elején pedig állt egy tábla „A kritikusok” felirattal, ahol lazán, karba tett kézzel álltak az emberek. A középső oszlopban már kevesebben voltak, az egy más kategóriát jelképezett, és végül a harmadikban, a „Cselekvők” sorában nem állt senki. Úgy vélem, az egésznek ez lenne a lényege: menni és tenni, a fiatalokkal együtt. Ne maradjon minden az elmélet szintjén, hogy mit is kellene tenni, hanem közösséget építeni, és foglalkozni vele. Ez csak így működőképes.

Az egyházmegye területe két nagy közigazgatási megye is egyben, amely mentalitásban, programokon való részvételben is különbözik akár a fiatalok tekintetében is. A Nyíregyháza és környékén élő fiatalok aktívabbak. Mi ennek az oka? Hogyan lehet ezt orvosolni?

Itt fel kell tennünk a kérdést, hogy mit is jelent a sok? Azok a számok, amelyeket alapul veszünk egy-egy programon, nem mondhatók soknak, főleg, ha azt nézzük, hogy egyházi iskolásokról van szó. Ők eljönnek, mert kötelező, vagy mert könnyebben meg lehet őket szólítani. De ha azokat a fiatalokat nézem, akik már nem járnak középiskolába, vagy nem konkrétan egyházi intézményekben végzik tanulmányaikat, azt kell megállapítanunk, hogy rendkívül

kevesen vannak. Ennek okát a közösségek hiányában látom. Az ifjúságpasztorációban azoknak a fiataloknak van erős bázisa, akik könnyebben elérhetőek. A programjainkra elsősorban őket tudjuk meghívni, ők értesülnek róla hamarabb.

Amikor még kispap voltam, a Debreceni Ifjúsági Találkozó még virágzott. Nem véletlen, hogy akkoriban ez Debrecenben volt, sok egyéb lehetőséggel együtt. Most az a tapasztalat, hogy ott nehezebben megszólítható az ifjúság. Ugyanakkor néhány plébánián nagyon jó, egyetemistákból álló közösségek működnek. Akár a domonkos atyáknál, a Megtestesülés Plébánián és – tudomásom szerint – a Szent Családban is. Nyíregyházán leginkább egyházi iskolákban tanuló fiatalok közösségei jellemzők; az egyetemisták már nagyrészt kiesnek. Szóval, szerintem e hiánynak a gyökere az, hogy nincsenek közösségek az egyházi iskolákon kívül. A plébániákon azonban nincsenek alternatívák, mert hiányzik a fiatalos lendület, vagy akár olyan világi munkatárs, aki értene a fiatalok nyelvén, és össze tudná őket kovácsolni.

Mi a tapasztalat: azok a fiatalok, akik egyházi intézményben tanulnak, és ott végzik tanulmányaikat, végül maradnak egy közösségben az iskola elvégzése után is? Tehát megmarad egy erős bázis?

Az egyházmegyénkben vannak minden korosztályt átfogó ifjúsági programjaink. Egyik munkatársam szerint: „Nem az a lényeg, hogy egy adott programon hányan vesznek részt, és nem is maga a program fontos, hanem sokkal inkább az, hogy két program között mi történik.” Sokkal hangsúlyosabb az, hogy két találkozó között mi történik a fiatallal. Mert

Nagy Zsolt atya
és Gergely Klaudia

lehet, hogy eljön egy alkalommal, kap egy intenzív élményt, barátokat, ami számára nagyon jó, de aztán visszamegy egy olyan helyre, ahol nincs közössége, akkor nincs semmi, ami táplálja benne a tüzet. Itt megint meg kell harcolni azért, hogy a következő alkalommal is eljőjön. Ez egy szélmalomharc. A hangsúly továbbra is egy állandó közösségen van. Demecserben például most elindult egy ifjúsági csoport. Azt tapasztalom, hogy nem is az a fontos a fiatalnak, hogy péntek este eljön egy meghirdetett programra, hanem hogy találkozhat azokkal a fiatalokkal, akikkel egyébként a hétköznapokban vagy találkozik, vagy nem.

Milyen lehetőségeik vannak a nem egyházi iskolába járó, de plébániához tartozó fiataloknak? Tapasztalatunk szerint őket nehezebb elérni.

Az ifjúsági közösségeket szervező plébániákon van lehetőség meríteni, fiatalokat megszólítani, de ez általában háttérbe szorul. A most induló „Evezők”-nek (ifjúsági vezetőképzőnek) ez a célja, hogy plébániákról küldött fiatal felnőtteket képezzünk, akik közösségépítéssel foglalkoznak. Érdekes, hogy már tavaly elkezdődött egy felmérés a színódussal kapcsolatosan, és ott a

fiatalok az első helyre tették a közösséget. Tehát ők is vágnak erre, annak ellenére, hogy sokszor mi úgy látjuk, csak a Facebook-on vannak közösségekben.

Azt tapasztaljuk, hogy ma nem egyszerű megszólítani a fiatalokat annak ellenére, hogy a technika fejlődése erre több lehetőséget nyújt. Ezeket az új eszközöket segítségül tudja-e hívni annak érdekében, hogy minél változatosabban, minél hatékonyabban érje el az ifjúságot?

Abszolút bevethetők ezek az eszközök és lehetőségek a fiatalokkal való kommunikáció terén. Ott van a Facebook, az Instagram, vagy magának az egyházmegyének is van ifjúsági oldala. De azt tapasztaljuk, hogy a legtöbb fiatal, aki eljön egy-egy programra, nem a Facebook-on, nem az Instán, nem az egyházmegyei oldalon olvasottak alapján talál el hozzánk, hanem azért jön, mert meghívta őt egy atya, egy hitoktató, vagy egy osztálytársa. Tehát a résztvevők 98 százaléka nem online platformokon találja meg ezeket a lehetőségeket. Kellenek közösségi oldalak, online lehetőségek, de nem attól lesz nagy ifjúsági élet, hogy a virtuális térben mennyire vagyunk erősek – nyilván erősnek

kell lenni –, de az, hogy oda feltöltünk valamit, nagyon kevés. Nem élményszerű. A személyes kapcsolatok ereje a nagyobb.

Ha egyetlen mondattal kívánná buzdítani az egyházmegye fiataljait az aktívabb részvételre az egyház életében, mi lenne ez a mondat?

Nehéz egy mondatban buzdítani. Én talán nem is a fiatalokat szólítanám itt meg, hanem azokat, akik a fiatalokkal foglalkoznak, mert nekik nagyobb buzdításra van szükségük. Itt említeném azt a sok-sok hitoktatót, káplánt, plébánost, tanárt és bárkit, aki ezen a területen vállal szolgálatot. Nekik üzenem, hogy ne fáradjanak bele a munkába. Nekem is vannak nehéz időszakaim, és ha nem lennének mellettem olyan munkatársak, akik lelkesek, és akikkel kölcsönösen támogatjuk egymást, akkor a sok kudarc azt éreztetné az emberrel, hogy nem éri meg. Pedig megéri, ha csak négyen vannak egy közösségben, akkor már megérte. Szóval nekik üzenem, hogy legyenek mindig lelkesek, derűsek, és ne ijedjenek meg a kudarcoktól, csak tegyék, ami rajtuk áll.

Gergely Klaudia
médiaképzős hallgató

KÖVET-fesztivál 2017 – Kisvárdai katolikus gimnázium

HOGYAN TEHETJÜK VONZÓVÁ AZ EGYHÁZAT A FIATALOK SZÁMÁRA?

Krisztus és a hit óriási kincs lehet az életünkben, mégis néha kincsesládán ülő koldusok vagyunk. Ne azért legyek jó keresztény, mert ezt mondják, vagy mert parancsolják, esetleg mert ez a szokás, hanem mert nekem van rá szükségem. Az Egyház legnagyobb feladata, hogy ezt megértesse minden fiatalallal, és erre meghívja őket.

Ferenc pápa a fiatalokról szóló – 2018. október 3–28-ig tartó – püspöki szinódus ideje alatt – többek között – azt is hangsúlyozta, hogy a fiatalok nemcsak az Egyház jövőjét jelentik, hanem a jelenét is. Felmerül bennünk a kérdés, hogy egyházmegyénkben a fiatalok hogyan vannak jelen az Egyház életében.

Körkérdéseinkkel megkerestük azon lelkipásztorainkat, akik lelki vezetőként az egyházmegyei középfokú oktatási intézményeinkben, valamint plébánosként a saját egyházközségeikben is találkoznak a fiatalokkal. Az alábbiakban Babály András, Bancsi Zoltán, Kálmán József, Szováti Tamás iskolalelkész, plébánosok és Bákonyi János iskolalelkész válaszol kérdéseinkre.

– Hogyan látja az iskolai, valamint a plébániai ifjúságpasztoráció jelenlegi helyzetét? Milyen területen és mód-szerekkel éri el a legjobban a fiatalokat?

Bákonyi János, Nyíregyháza: – Az iskolai és a plébániai ifjúságpasztoráció hatékonysága több tényezőtől függ. Befolyásolja a szülők vallásossága és a tőlük kapott nevelés, a lakóhely és egyházközség közösségi élete, állami

Bákonyi János

vagy egyházi iskolához való kötődés és következetesség a miselátogatás terén.

Tapasztalatom szerint azok a fiatalok maradnak hűek az Egyházhoz, akik szüleik révén is vallásos nevelésben részesülnek, a családjukban hitben élnek, szentmisére járnak, iskolai vagy ifjúsági csoportban vallásos fejlődésükben

kortársaik támogatását is megtapasztalhatják. Ha e tényezők közül valamelyik hiányzik, nehezebb a fiatalnak megerősödni hitében, vallásgyakorlásában és az Egyház életében.

Elsődleges nevelő a szülő. Sokszor előfordul, hogy a szülő a szentségi felkészítés egy vagy két évére „viszi” gyermekét a templomba, majd a „leáldozás” és a „kibérmálás” után nem látjuk többé sem a fiatalot, sem a családot.

Vallásos családban élő fiatalnak is nehezebb lelkesnek és kitartónak maradnia akkor, ha vagy az iskolai közösségében, vagy az otthoni egyházközségében nem talál kortársakat, akivel bátoríthatják egymást. Ennek következtében a fiatalok eltávolodnak az egyházi közösségektől, így a kisebb falvak és települések egyházközségei „előregednek”. Fontos, hogy a fiatal vagy az iskolában, vagy az otthoni egyházközségben magához hasonló kortársakat találjon, akikkel erősítik egymást. Máskülönből előbb-utóbb a vallásos nevelésben felnőttek is meggyengülnek és lemorzsolódnak.

Ha az iskolai hitoktatásban nem kérjük számon következetesen a szentmisék látogatását, hittanosaink nem fognak megerősödni ennek gyakorlásában. A mi feladatunk megtanítani nekik, hogy a miselátogatás nem kedv kérdése. Ha erős alapokat kapnak az iskolai éveik alatt, akkor az önálló életükben is nagyobb esélyük van a hitben való megmaradásra.

Babály András, Nyírbátor: – A fiatalokat az iskolai és egyéb leter-

heltség miatt nem könnyű közösségbe hívni, ezért az ifjúságpasztoráció sok nehézséggel küzd. Azokon a helyeken, ahol nincs egyházi iskola, vagy nincs szervezett hitoktatás, ott még nehezebb őket utolérni. Az is fokozza e nehézséget, hogy a világ sajátos értékrendje sok programot kínál. A közösséget és emberi kapcsolatokat romboló világ elvárásának nehéz megfelelni az ifjúságpasztoráció terén. Az is tény, hogy a fiataloknak választaniuk és dönteniük kell egy-egy program mellett az értékek zűrzavarában, és lehet, hogy a plébániai ifjúsági programokra már nem jut idő. Azt gondolom, hogy pl. arra a kérdésre, hogy „Mit jelent az Egyház?”, érthető választ kell adni. Fontos lenne tudniuk, hogy az Egyház nem egy szórakoztató iparág, hanem a feltámadt Krisztus titokzatos teste. Jézus szavai szerint: ahol ketten vagy hárman együtt vagytok az én nevemben, ott vagyok köztetek. Az Egyház tehát közösség és kapcsolat Istennel és az emberekkel.

Bancsi Zoltán, Debrecen: – Az iskolai ifjúságpasztoráció tere túlnyomó többségben az iskolai keretek között történő hitoktatás, amely a leggyakoribb találkozási pont az ifjúsággal. Itt van a legnagyobb lehetőségünk arra, hogy megismerkedjünk a diákokkal, és ha nyitottak vagyunk, akkor észrevehetjük az örömeiket, nehézségeiket, és – ebben osztozva velük – segíthetjük őket.

A hittanórák viszont (egyházi iskolákban) kötelező jellegükből fakadóan is felhasználhatók pasztorációs céllal, ha lemondunk a lexikai ismeretek

Bancsi Zoltán

egyoldalú hangsúlyozásáról, szakítunk a „könyvszagú hittel”, és inkább arra törekszünk, hogy az aktuális korosztály számára megismerhetővé, vonzóvá tegyük a hitet. Kollégáimmal együtt az a célunk, hogy a hittan ne egy tantárgy legyen a sok közül, mert akkor pluszterhet jelenthet, és sokak számára megkérdőjeleződik a szükségessége. A hittanóra elsősorban (keresztény) életre nevelő alkalom és lehetőség, amelynek segítségével az adott korosztály élet-szükségeire, életkérdéseire keressük együtt gondolkodva az emberi válaszokat, és mutatunk rá a krisztusi válaszokra. Minden életkérdés hitkérdés, és minden hitkérdés teológiai kérdés. Ha az érdeklődési körükhöz, az élethelyzetükhöz, kérdéseikhez igazítva vezetjük őket a krisztusi útra, akkor nemcsak életszerű teológiai ismereteket kaphatnak, hanem a törődés, az odafigyelés, a „fontos vagy”, „érdekel, mi van veled” érzését is.

Számomra mindig nagy élmény, egy-egy osztállyal a lelkigyakorlat. Ilyenkor jó látni, hogy kiszakadnak az iskolai malomkerékből, és lassan rácsodálkoznak arra, hogy kik is ők valójában, hogy a társukat nemcsak a közösségi oldalakon tudják elérni, hanem személyesen is, és meglátják azt is, hogy a másíknak milyen értékei vannak. Ezáltal nemcsak az önmagukkal, egymással, hanem az Istennel való kapcsolatuk is alakul és egyre jobban kibontakozik.

Kálmán József, Kisvárda: – Az iskolai és a plébániai pasztoráció eltérő. Míg az egyik helyen mindenkit megszólíthatok, ott vannak, mert ott kell lenniük, a másik helyen a fiatalra van bízva, hogy részt vesz-e vagy sem a foglalkozáson. Azt tisztán látom, hogy a parancsszó nem mindig ér célba. De ha kellő szeretettel készülünk, ha érzik, hogy ebben érték van, és ez értük van, sokkal nyitottabbak lesznek.

Az a tapasztalatom, ha meg vannak szólítva, és azt érzik fontosak, hogy tethetnek valamit egy nemesebb ügyért, szívesen vállalják a fáradságot is. Ez persze megerősíti őket abban is, hogy még elkötelezettebb tagjai legyenek a közösségnek. Egyházmegyénk sokszínű programjai mögött ott vannak a háttérben a fiatalok. Ha látják az értelmét, értékét a szolgálatuknak, jó szívvel tevékenykednek.

Tapasztalatai szerint mire van ma a legnagyobb szükségük a fiataljainknak?

Bákonyi János: – Vallásos szülői és családi háttérre. Olyan családra, ahol a házasság, a családalapítás, az összetartozás érték, amelyet becsülni és őrizni kell. Meg kell tanulnunk árral szemben úszni, és tartani az irányt. Család nélkül nem találja az egyén a helyét, és szétesik a társadalom.

Példamutatásra és számonkérésre. Nagy igazság, hogy teher alatt nő a pálma. Ha nem kapnak feladatot, ha nem kérjük számon őket, eltunyulnak, és saját magukat sem bírják ellátni, nem-hogy egy családot.

Egy kis „munkaterápiára”. Minden gyermeknek jót tesz, ha feladatokat kap már otthon, és minden fiatalnak jót tesz, ha nyári szünetben néhány hetet dolgozik, tevékenykedik, mert fejlődik az idő- és pénzbeosztásban, felelősségben, önismeretben, problémamegoldásban.

Minőségi időre – mobiltelefonok és egyéb képernyők nélküli beszélgetésekre, étkezésekre és játékokra a családban, mély beszélgetésekre és felszabadultságra a hittanórákon.

Egyéni és közös hitélményekre. Szükségük lenne tapasztalatok megszerzésére, elérhető papokra és a velük, körülöttük töltött időre, közös tevékenységre.

Babály András: – Nagyon fontos, hogy értelmes célokat fogalmazzunk meg a fiataloknak a programjainkhoz. A lelkigyakorlatok során megtapasztaltam, hogy vágnak az őszinte, mély beszélgetésre, keresik az őket foglalkoztató kérdésekre a választ. Az élet különböző helyzeteire pedig a személyes példaadást várják.

A közös imádságok során megtapasztalható az Istennel való kapcsolat mélysége a fiataloknál is.

Számomra az Egyház mindig fiatal, és én abban bízom, hogy a jövőben is az marad.

Babály András

Azok, akik most már időskorúak, néhány évtizeddel ezelőtt ők voltak annak a kornak a fiataljai. És ez a jövőben is így lesz.

Bancsi Zoltán: – Talán az egyik legfontosabb a személyes odafigyelés, törődés. Ma szinte minden ember, de különösen a fiatalok szomjaznak erre. A másik, amit én fontosnak tartok, hogy az Istent, a hitet, az Egyházat közelebb kell hozni hozzájuk. Sokszor az a tapasztalatom, hogy elbeszélünk a fiatalok mellett, felett, és így csak nagyon nehezen tudja megérinteni őket a krisztusi hit. Rá kell őket döbbsenteni, hogy Istenre mindig számíthatnak, és hogy a hit igazi támaszt jelenthet az életükben, amit nem lehet tankönyvek-ből megtanulni.

Kálmán József: – Az egyik fesztiválon egyházi program keretében lehetőségünk volt fiatalokkal beszélgetni. Egy fiatal egyetemista jött oda hoz-

zám, akivel hosszú percekig beszélgetünk. A végén kézzorítással köszönte meg, hogy végre valaki odafigyelt rá, odaszánta az idejét.

Amire leginkább szükségük van, az a minőségi idő, az odafigyelés, amikor valaki azt érzi, csak rá koncentrálok, érdekel, amit mond. Ezenkívül azok az élmények, amelyeket a hit vagy az Egyház adhat neki. Ferenc pápa mondta: Élményt kell adni a fiataloknak. Ez bármi lehet, ahol azt érzi, hogy ő van megszólítva. Ez lehet egy általunk szervezett fesztivál, egy személyes találkozás, lelkigyakorlat, egy jó beszélgetés, vagy éppen egy elmélyült imádság.

Ferenc pápa a színódusnyitó szentmiséjén kegyelmi időszaknak nevezte a színódust, amelyen az Egyház megfiatalíthatja az arcát. Azt is megfogalmazta, hogy az igazi munka csak ezután kezdődik.

Hogyan képzeled el a jövőbeni Egyház arcát, milyen sürgető feladatokra lenne szükség?

Bákonyi János: – A papok küldetése, hogy Krisztust adják a világnak. Sürgető feladatoknak tartom, a következőket: imádkozzunk, és a Szentlélek segítségével álljunk helyt a már meglévő feladatainkban, odafigyelve a fent leírtakra. Merítsünk erőt és példát szentjeink – pl. Szent II. János Pál, Bosco Szent János és Néri Szent Fülöp – életéből, tanításaiból. Kitartónak kell maradnunk a nehéz időkben is. Ifjúsági programjainkon minőséget kell adni a fiataloknak, mert csak így várhatunk tőlük is minőségi jelenlétet.

Babály András: – A jövő feladatai között fontosnak tartom, hogy szervezzünk lelkigyakorlatokat, ifjúsági találkozókat, családi napokat, a közösségi összejöveteleken erősítsük a személyes kapcsolatokat.

Szent II. János Pál pápa egyszer azt mondta a fiataloknak, hogy fedezzék fel a szentségek közös ünneplését, a keresztelést, elsőáldozást, bérmálkozást, az egyházi házasság, papszentelés, kiengesztelődés ünnepét; ezek legyenek igazi különleges alkalmak és találkozások Istennel és embertársainkkal. Azt gondolom, hogy a jövőben ez is egy biztos út lesz az ifjúságpasztorációs munkában.

Bancsi Zoltán: – Sokat beszélgettem erről is a fiatalokkal. Azt fogalmaztuk meg, hogy az egyik legfontosabb feladat talán az lenne, hogy még vonzóbbá tegyük számukra az Egyházat. Élő, igazi Egyházban gondolkodjunk, ne pedig sablon Egyházban. Mutassuk meg a fiataloknak, hogy e krisztusi közösségben nekik is fontos szerepük és küldetésük van. Meg kell nekik mutatni, hogy meg vannak hívva az életszentségre, ez nem valami elérhetetlen misztikus dolog, hanem igenis létező, élhető valóság.

Ferenc pápa nagyon sokszor hangzott, hogy az életszentségre mindenki meg van hívva; ma szükség van, ahogyan ő fogalmazott: „tornacipós, farmernadrágos szentekre”.

Az Egyháznak minden szinten rá kell csodálkoznia arra, hogy a fiatalok itt vannak, jelen vannak, ők is tevékeny részesei akarnak lenni a krisztusi örömhír megélésének, továbbadásának, csak ki kell nyitni számukra teljesen az Egyház kapuit; és nem kell félni a fiatalok élő hitétől, lendületétől.

Kálmán József: – A mai fiatal fél elköteleződni. Fél a csalódásoktól, a

Kálmán József

szakítás veszélyétől és sebeitől. Talán a legfontosabb feladat lenne elhívetni és megértetni velük, hogy Krisztusnak jó dolog odaadni az életem. Ő nem akar csalódást okozni; pont ellenkezőleg: el akar kísérni életutamon. Krisztus és a hit óriási kincs le-

het az életünkben. A baj az, hogy néha kincsesládán ülő koldusok vagyunk. Ne azért legyek jó keresztény, mert ezt mondják, parancsolják, ez a szokás, hanem mert nekem van rá szükségem. Az Egyház legnagyobb feladata, hogy ezt megértesse minden fiattal, és erre meghívja őket.

Ferenc pápa mondta a római minisztertanálkozó: „Napjainkban ti, fiatalok, apostolok lehettek, olyanok, akik Jézushoz vonzzák a többieket. Ez akkor fog sikerülni, ha tele vagytok lelkesedéssel Jézus iránt, ha rátaláltatok, ha megismertétek személyesen, ha először titeket hódított meg Ő.

„Szükségünk van reverenda és fátyol nélküli szentekre. Szükségünk van farmeros és tornacipós szentekre. Szükségünk van szentekre, akik moziba mennek, zenét hallgatnak, és barátaikkal sétálnak. Szükségünk van szentekre, akik Istent teszik első helyre, de az egyetemen is kitűnnek. Szükségünk van szentekre, akik időt találnak a mindennapi imára, és képesek a tiszta szerelemre, vagy a tisztaságot megszentelik... Szükségünk van korszerű szentekre, XXI. századi szentekre, akik erre a korszakra alkotják meg a lelkiségüket. Szükségünk van olyan szentekre, akik el vannak kötelezve a szegények iránt és a szükséges szociális változások iránt. Szükségünk van a világban élő szentekre, a világban megszentelődő szentekre, akik nem félnek a világban élni. Szükségünk van kólát és hot-dogot fogyasztó, internetező és iPodot használó szentekre. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik az Eucharisziát, és nem szégyellnek a hétvégén sört inni vagy pizzát enni a barátaikkal. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik a mozit, a színházat, a zenét, a táncot, a sportot. Szükségünk van társaságot kedvelő szentekre, akik nyitottak, normálisak, barátságosak, vidámak és jó barátok. Szükségünk van olyan szentekre, akik a világban élnek, és meg tudják ízlelni a világ jó és tiszta dolgait, de mégsem világiósodnak el...”

(Ferenc pápa, 2013, Rio de Janeiro – Ifjúsági Világtalálkozó)

Kovács Ágnes

Tornacipós szentek között a XV. Fialatok a Világ Életéért Találkozóán Nyíregyházán

Ordít a techno, és a villogó ledfal előtt egy csapat tizenéves egymásra tapadva táncol. A lányok és az alkoholos üvegek szájról szájra járnak. Dől a cigarettafüst, majd kisvártatva az egyik zsebből gyanús, fehér porral teli zacskók kerülnek elő... A fenti jelenet nem egy lepukkant, vidéki zenei fesztiválon játszódik, hanem egy katolikus gimnázium kápolna-dísztermében, ahol a fiatalok az általuk írt és rendezett darabbal tesznek épp tanúságot a tiszta élet mellett. A nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnázium falai között, 2018. 11. 17-én megrendezett, XV. Fialatok A Világ Életéért Találkozóán (FAVÉT) jártunk.

A tudósításról bővebben a www.dnyem.hu oldalon olvashatnak.

*Rubóczkiné Kiss Hajnalka
tanár, médiaképzős hallgató*

Kinek „higgyek”?

A következő oldalakon a fiataloknak szóló Cor-hétféle lelkeségi mozgalommal ismerkedünk. A már részt vett fiatalok nem beszélhetnek a meghívottaknak a hétféle programjairól. Volt olyan kíváncsi érdeklődő, aki a www.gyakorikerdesek.hu oldalon próbált többet megtudni a hétféle-ről. A komment tanúságos mindannyiunk számára, és felteszi a kérdést, miért hihetőbb egy negatív állítás, szemben a pozitív állítással?

A kérdés: így hangzott: Mit csinálnak a COR-hétfélen?

Jelentkeztem rá, senki nem mond semmit, de egyre jobban kezdek tőle parázni. Mindenki agymosásnak nevezi. Valaki esetleg tudna pár dolgot írni róla, hogy hogyan zajlik, és mi történik ott?

A kérdező kommentje: Ennyire azért ne vegyétek komolyan a titoktartást. Privátban is jó lesz. :D

Válaszok: Agymosoda. Ne menj el közéjük.

Csak ajánlani tudom Neked a Cor-hétféle, nem tudom, hogy az előttem szóló részt vett-e rajta, mert alaptalanul mondja róla, hogy agymosás...

Gondolom, tudod, hogy a résztvevők nem mondhatnak róla semmit. Tehát ne is várd, hogy majd valaki szépen leírja a programot. De szerintem éppen ez a jó benne, hogy ott fog kiderülni minden. Ha kétségeid lennének, az egyházmegye és a püspök atya is támogatja, tehát nem holmi világi szervezés.

Érdekelne, hogy honnan szedted ezt az agymosásos dolgot. Ki az a mindenki, ha senki nem mond semmit? :D

Miért nem bízol egy ilyen egyházi dologban? Ez a te épületedet szolgálja. Ha tényleg erős a hited, simán bevállalod, és nem kételkedsz. Szerintem azért félsz, mert úgy gondolsz, hogy majd meg kell nyílnod mindenki előtt, és lehet, van olyan problémád, amit nem tudsz feldolgozni. Másra nem tudok gondolni.

A kérdező kommentje: Nem, nincs olyan problémám. Olyanok viszont vannak, amik másra nem tartoznak. Mellesleg ha NEM AGYMOSÁS, akkor miért mondja mindenki, hogy majd megtudod, mi történik ott? Meg hogy majd megtudom, miért nem mondja el senki? Épp ezért...

Akkor elnézést kérek tőled, és ha nem tartozik másra, akkor nem mondom el. Ilyen egyszerű! Ne félj! :)

Azért nem mondunk róla semmit, mert szeretnénk, ha te is úgy élnéd át, ahogy mi átéltük. Hidd el, hogy jól fogod magad érezni, és bízz már egy kicsit benne!

A kérdező kommentje: Ha tudnám, mi van ott, ugyanúgy meg tudnám élni..., nekem, hidd el, hogy nem oszt, nem szoroz, viszont ha nem tetszenek így elmondva a dolgok, akkor visszaadsz három napot az életemből és elfecsérelt időmből.

Tudom, hogy nem tudom neked alátámasztani az én igazamat, hogy de igenis jó, és menj el (nem akarom lelőni a dolog lényegét), de érdekelne, hogy miért hiszed el jobban az agymosást? Mivel tudják ezt neked alátámasztani?

FELFEDHETŐ-E A COR-HÉTVÉGE TITKA?

Beszélgetés a fiatalokról, akiknek megváltozott az életük

Egyik alkalommal két barátnő bőrcucuban, halálfejes pólóban érkezett a COR-hétvégére. Megdöbbenésükre nem erre számítottak. Azt mondták, a szüleik egy jó bulizós helyet ajánlottak nekik. Azonnal haza akartak menni.

A fiataloknak szóló lelkeségi mozgalom életre szóló élményt ad, megerősödik Istennel, a szüleikkel és embertársaikkal való kapcsolatuk, valamint megváltozik az életük.

Farkas Istvánné Elza

Farkas István

Az országban egyedülállóan csak a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyében szerveznek COR-hétvégéket évente két alkalommal Nyíregyházán, a Szent Imre Gimnázium kollégiumában. E lelkeségi mozgalmat több mint 20 évvel ezelőtt a felnőtteknek szóló hasonló rendszerű Cursillo-hétvégével együtt honosított meg egyházmegyénkben. Fennmaradásának egyik oka a mozgalom iránt elkötelezett szülőpár szervező munkája és jelenléte. Az első alkalmakat a nyíregyházi házaspár, Schuller László és felesége, Erzsébet vezette, majd a későbbi években több házaspár is kivette részét a feladatokból, akiknek köszönhetően még ma is van lehetőségük a fiataloknak az itt szerzett örömökre, lelki megújulásra. A legnagyobb köszönet és elismerés azonban a mátészalkai pedagógus és jelenleg hitoktató házaspárt, Farkas Istvánt és feleségét, Elzát illeti, akik 18 éve hivatásszerű szülőként várják a fiatalokat ezekre az alkalmakra. A gyerekek számára „Elza mama” és „Pista papa” elengedhetetlen szereplői a hétvégéknek.

Az alábbiakban a Farkas házaspárral arról beszélgetünk, minek köszönhető, hogy egy 50 évvel ezelőtt felépített módszer minden változtatás nélkül még ma is képes a fiataloknak életre szóló élményt adni.

István: – Egyházmegyénkben 1997-óta működik ez a lelkeségi mozgalom, ahogy mondják: „a cursillo kisöccse”, hiszen mindkettő hasonló elven alapul, és életre szóló élményt ad. Egyházmegyénkben közel 900 fiatal tapasztalta már meg ennek különlegességét. Alkalmanként több pap vesz részt, közülük Pankotai József plébános szintén hosszú évek óta tart velünk, de most már Kálmán József és Lengyel József plébánosok is állandó kísérői a mozgalomnak.

Elza: – A COR-hétvége egyfajta szeretetben való együttléteket jelent. Sikere azon múlik, hogy mekkora erőfeszítést teszünk érdekében. Három pillérre: az elfogadásra, odafigyelésre és nyitottságra épül. Mindezek jelenléte adja a hétvége csodáját, amely a fiatalok lelkében, életében születik meg. Nem klaszikus értelemben vett lelkigyakorlatról beszélünk, mert teljesen a fiatalokra van szabva, amely egyfajta könnyed, lendületes elemeket tartalmaz. Nem von el energiát, hanem feltölt. Gyakran előfordul, hogy a péntek estétől vasárnap délutánig tartó program alatt csak 2-3 óra alvásra jut idő, de többen ezt is kihagy-

ják, és inkább játszanak, beszélgetnek, az egész nap őket érő impulzusok után mély beszélgetéseket folytatnak egymással. Olyanok vagyunk itt, mint egy nagy család, mi vagyunk a „szülők”, a gyerekek pedig a „COR-testvérek”. Hangsúlyozni szoktuk, hogy ami itt elhangzik, azt mindannyian bizalmasan kell, hogy kezeljük, nem adható tovább, amely egy igazi családi közösségnek is nagyon fontos eleme.

– **Milyen programok vannak a hétvégén?**

Elza: – Természetesen a fiatalok nem ismerik előre a részleteket, talán nem mindenkinek tűnne érdekesnek, elvárásaik lennének, de így megadjuk az esélyt, hogy életre szóló élményt szerezzenek. Mindenki nagyon kíváncsi, és bombáznak bennünket ezekkel a kérdésekkel. Egyébként nagyon érdekes, különleges programokban gazdag és intenzív hétvégében van részük.

– **A hétvégét megelőző feladatok is többnapos elfoglaltságot jelentenek a szervezőknek, vagyis a „COR-szülőknek”.**

István: – Csak annyit mondhatunk, hogy a program előtt maratoni feladatok várják a szülőpárt. Azért nehéz ezt a hétvégét fenntartani, mert vannak házaspárok, akiknek nincs idejük évről évre a szervezési feladatokat ellátni. Nagy öröm számunkra, hogy újabb két szülőpár – Smied

Csaba és felesége, Katalin, valamint Rácz Tamás és felesége, Erzsike – bekapcsolódott a programunkba, akik a mi szerepünket remélhetőleg tovább fogják vinni.

– Mi a célja a hétvégének?

István: – Az ide érkező fiataloknak nyitottabb lesz a kapcsolatuk Istennel, a szülőkkel, egymással és önmagukkal, megtapasztalják a közösség erejét, és mindez új lendületet ad a hitükben.

István: – Örömmel látjuk, hogy itt igaz baráti kapcsolatok alakulnak – a több száz tagú zárt facebook csoport is erről árulkodik –, sőt vannak, akik itt ismerkedtek meg, és később örök hűséget fogadtak egymásnak a házasság szentségében. A COR-hétvégés fiatalok lesznek azok, akik nem fognak eltávolodni az egyháztól, aktív szolgálattal erősíteni fogják az Egyházat.

– Ismerik a fiataljaink e lehetőséget?

István: – A mozgalom legjobb reklámja, amikor a 17–25 éves korú fiatalok ajánlják ezt egymásnak, de az egyházmegye lelkipásztorai, iskolái is megkapják a meghívót, hogy továbbítsák a célszemélyeknek.

Amikor kevesebb volt az egyházi iskola, zömében a plébániákról érkeztek a gyerekek; ma már főként az egyházi középiskolák diákjai vesznek részt rajta. Az a tapasztalat, hogy a papok egyrészt azt gondolják, ez az iskolák feladata, másrészt sokan, mint lelkiségi mozgalmat, nem veszik komolyan. Mintegy 36–40 fővel indul a „családi hétvége”, de az is előfordult, hogy 50-es létszámmal vittük a csoportot, ilyenkor, sajnos, kevés idő jut a beszélgetésre.

– A mozgalom 1970-ben indult el Amerikából. 50 évvel ezelőtt egy teljesen más szellemben, más igényű, a kor nehézségeivel küzdő fiatalok részére állították össze a hétvége programjait, témáit. Azóta változtattak ezen az összeállításon?

Elza: – Sem a programok, sem a témák nem változtak már fél évszázada, mégis ugyanaz a hatása, mint a kezdetekkor. Ezen érdemes elgondolkodni. A hétköznapi életben sokszor a legnagyobb gondot az okozza, hogy nem tudjuk, mivel kössük le a fiatalok figyelmét; mindig újabb és újabb eszközökre, témákra van szükség. És akkor itt van egy 50 éve ugyanarra a szisztémára épülő lelkiségi mozgalom, ami ma is

megújítja a fiatalokat, közelebb hozza őket önmagukhoz, Istenhez, a családjukhoz és egymáshoz. Ez azért van, mert működik a Szentlélek, a szeretet ereje, időkorlátok nélkül.

– A fiatalok a maguk stílusával, lázadásaikkal tudnak bőven meglepetésekkel szolgálni. Az évek alatt voltak-e kirívó esetek?

Elza: – Nagy öröm számunkra, amikor rendeződik a szülőkkel való kapcsolatuk, és nyitottabbá válnak egymás felé. Volt egy-két tanulságos esetünk. Egyik alkalommal két barát nő bőrcuccban, halálfejes pólóban érkezett hozzánk. Megdöbbenésükre nem erre számítottak. Azt mondták, a szüleik egy jó bulizós helyet ajánlottak nekik. Azonnal haza akartak menni, de meggyőztük őket, hogy legalább reggelig maradjanak. Kénytelenek voltak már az esti programokon is részt venni, és ennek köszönhetően megváltoztatták döntésüket, velünk maradtak. Mire vége volt a hétvégének, akkorára teljesen megváltoztak, sőt, munkatársnak jelentkeztek. Később azt is megtudtuk, hogy a szülők már végső elkeseredésükben küldték hozzánk a lányokat. Nagyon eltávolodtak családjuktól, a maguk útján jártak, és a szülők csak úgy tudták elérni, hogy részt vegyenek a programon, ha „egy jó buliba” küldik őket.

– Honnan van az erő, lelkesedés benetek már 18 év óta?

István: – Ehhez hit és elhivatottság szükséges. Jelenleg is fiatalokkal foglalkozunk, mindketten pedagógusok, hitoktatók vagyunk; sok ajándékot, hatalmas élményt kapunk ezekben a napokban, és rengeteget tanulunk tőlük.

Elza: – Sokszor elcsodálkozom azon, hogy otthon miért nem értékelik a gyerekeket. Mi, felnőttek, szülők, nagy felelősséggel tartozunk az életükért, fejlődésükért. Sok inger éri az ifjúságot, amivel nem tudnak mit kezdeni, olykor rossz döntéseket hoznak, és ennek kö-

vetkezményével egyedül maradnak. Nem látjuk az értékeiket, mindig csak a negatívumokat emeljük ki. Gyakran hangoztatjuk: „Bezzeg a mai fiatalok”. Azt gondolom, magunkra mutogathatnánk, mert csak azt teszik, úgy viselkednek, amilyenné neveljük, és amilyen irányba tereljük őket.

Mi egy-egy hétvégén megtapasztaljuk: annak ellenére, hogy lazák, szókimondók, de ismerik az erkölcsi normákat, van értékrendjük, szeretik az otthonukat, a szüleiket, viszont sokszor a szülők nem adják meg azt, amire szükségük lenne.

Ezen a hétvégén, amikor egy-egy imában megfogalmazzák a könyörgéseiket életükért, szüleikért, külön katarzisélményt jelent számunkra is. Mert akármilyen nehéz körülmények között, vagy nehéz kapcsolatban élnek a szüleikkel, ők itt kimondják a hála szavait családjukért. Talán a szülők ezt nem is gondolnák róluk. Hétvégéről hétvégre csodákat élünk meg a gyerekekkel, amelyek, mint mondtuk, feltöltene bennünket. Ez az, ami erőt ad nekünk.

István: – Zárógondolatként szeretném idézni Palánki Ferenc megyéspüspök gondolatát a COR-hétvége 20. évfordulóján mondott beszédéből: „Isten szíven akarja találni a fiatalokat, szólni akar hozzájuk, hogy átformálja és alkalmassá tegye őket arra, hogy továbbadják a megtalált kincset, és Isten szívének keresztül egymás szívéhez jussanak. A szív az után vágyakozik, amit a legjobban szeret. Isten vágyakozik a mi szívünk után, találkozni akar velünk, ami csak rajtunk múlik. Ő nem valamit akar adni, evilági kincseket, hanem saját magát, a legdrágább kincset, amit aztán semmi el nem vehet tőlünk.”

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

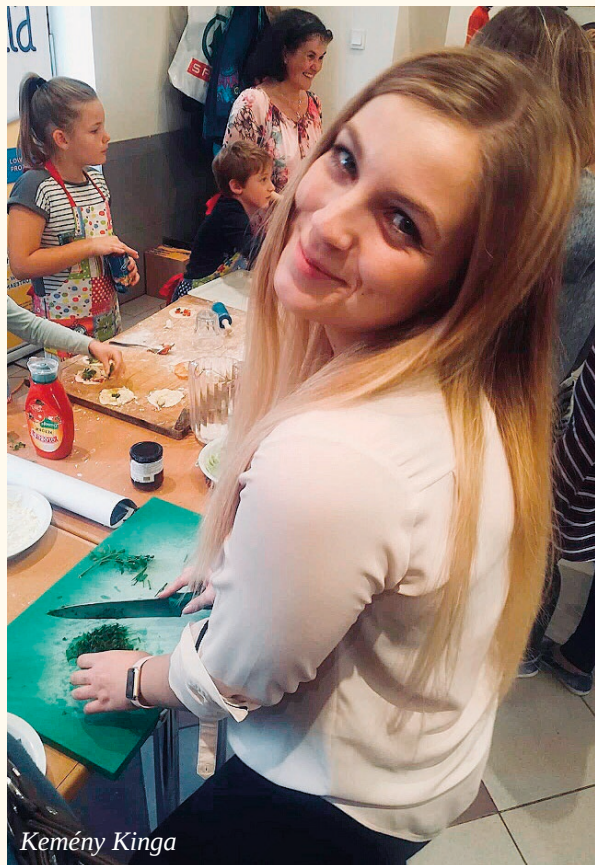
A COR-HÉTVÉGÉN A SZÍV SZÓL A SZÍVHEZ

Katarzis élményként beszélnek a fiatalok a COR-hétvégéről, amely teljesen más dimenzióba emelt, individuális Isten-élményt ad, olyan dolgokat megmozdítva az ember lelkében, amelyeknek azelőtt a létezéséről sem tudott.

Az eltelt húsz év alatt közel kilencszáz 18 és 26 év közötti fiatal vett részt ezeken a lelkigyakorlatokon.

Hogyan készültetek lélekben a COR-hétvégére? Ez egy titokzatos program, amelyről nem sokat beszélhetnek a résztvevők, hiszen mindenkire sajátos hatással van. Mire számítottatok és miként telt a várakozás ideje? Stefán Dóra és Kemény Kinga COR-hétvégés fiatalokkal Gergely Klaudia munkatársunk beszélget.

Kinga: Különleges érzés visszagondolni erre. Nem voltak konkrét elvárá-

Kemény Kinga

saim a hétvégével kapcsolatban. Lévéen, hogy általános iskolai és gimnáziumi tanulmányaimat is egyházi iskolákban folytattam, több lelkigyakorlaton is volt szerencsém részt venni, így valami hasonlóra számítottam. Akkor még nem is sejtettem, hogy ez egy teljesen más, csodálatos élmény lesz. A személyes Isten-kapcsolatomban egészen különleges állapotot éltem meg akkoriban: érettségi után, egyetemi tanulmányaim előtt áll-

va, sikertelen felvételi jelentkezésemet követően édesanyámnál kezdeti stádiumban lévő nyirokdaganatot diagnosztizáltak. Sok olyan helyzetről hallottam, amikor a bajban lévő ember a nehéz időkben szembe fordul Istennel, és dühös sértettségében nem tud tovább lépni a „Miért pont én?” kérdésem. Előzetesen már többször invitáltak a COR-hétvégére, de mindig volt valami kifogásom. Ebben a nehéz időszakban jött el az ideje a meghívás elfogadásának. Tudatosan törekedtem arra, hogy ne ellenséget lássak Istenben; szerettem volna megérteni, miért történnek velem, velünk ezek a dolgok.

Dóra: Én kicsit izgott voltam, hiszen egy olyan közösségbe kerülsz be, akiket nem ismersz, és nem igazán tudod, hogyan viszonyulj hozzájuk, mennyire nyílhat meg előttük. Így utólag már azt gondolom, felesleges volt aggódnom emiatt. Olyan katolikus fiatalokat ismertem meg, akikkel hasonlóan gondolkodunk és látjuk a világot. Elég volt önmagam adnom, és a többiek részéről is ezt tapasztaltam.

Milyen élményekkel gazdagodtatok a program során? Mi az, amit be tudtok építeni a mindennapi életetekbe?

Kinga: Nehéz ezt szavakkal kifejezni. Olyan lelki feltöltődésen mentem keresztül, amit nem lehet leírni – megélni kell. Sejtelmes titkolózás lengi körül az egész lelkigyakorlatot: azt az egyet tudtam róla én is, hogy akik már voltak, nem mondhatnak semmit róla – pontosan azért, mert ezt mindenki máshogyan

éli meg. A katarzis szó jut még eszembe, ha visszagondolok a saját hétvégéme: egy teljesen más dimenzióba emelt, individuális Isten-élmény, ami olyan dolgokat mozdit meg az ember lelkében, amelyeknek azelőtt a létezéséről sem tudott.

Dóra: Maga a hétvége olyan, hogy el kell tennie egy kis időnek, mielőtt beszélni tudnál róla. Miután kijössz onnan, végtelen sok érzés kavarg benned, amivel eleinte nem is tudsz mit kezdeni. Én úgy éreztem, hogy olyan sok szeretet van bennem, amit valakinek át kell adnom, mert egyedül nem is tudom elviselni. Ez elég leírhatatlan érzés; nem könnyű kifejezni. Eltelik egy kis idő, és aztán egyre csak feljön mindaz, amit ott megtanultam. Ezeket mindenképpen értékelni kell, és megfogadni. Úgy érzem, sikerült beépítenem ezeket a saját életembe. Például korábban is empatikus voltam, de azóta ez megtöbbszöröződött. Ha szembejön egy-egy nehézség, amivel nehezen birkózom meg, mindig visszagondolok a hétvégére, és ez sokat segít.

Azt tudjuk, hogy legtöbben meghatottan beszélnek az átélt események hatásairól. Volt-e olyan élményetek a hétvége során, amely érzelmileg kicsit megviselt vagy mélyen megérintett benneteket?

Kinga: Olyan, ami megviselt volna, nem. Ami viszont megindított, annál inkább.

Úgy mentem oda, hogy van pár apró problémám az igazságtalan étellel, néhány sérelem és egy-két érzés, amelyekkel, finoman szólva, nem egészen voltam kibékülve.

Bevittem a pillanatnyi háborgó lelkemet egy olyan közösségbe, akiről szinte semmit nem tudtam, a végén mégis elfeledtettem velem, hogy milyen nehézségek várnak a falakon kívül. Ez volt az, ami erőt adott az előttem álló harcokhoz: szembesültem azzal, hogy

nem vagyok egyedül sem a problémáimmal, sem pedig a küzdelmeimben. Voltak eget rengető felismeréseim, és életre szóló megerősítéseim – de mindből épültem, és nem lehetek értük elég hálás. A lelkem pedig soha nem volt még kiegyensúlyozottabb, mint a hétvége után.

Dóra: Többen is úgy fejezték ki az érzéseiket, hogy a COR-hétvége olyan, mint egy érzelmi hullámvasút. Én mégsem ezt tartom a legkifejezőbb hasonlatnak. Inkább úgy mondanám, hogy már a megérkezés pillanataiban felemel nagyon magasra, és nem indulsz meg lefelé, mint a hullámvasúton, hanem folyamatosan fent vagy a magasban. Én még akkor is így éreztem, amikor

Stefán Dóra

hazamentem. Nem éreztem, hogy véget ért volna a hétvége, mert továbbra is elkísért.

Ami a nehézségeket illeti, ez a hétvége megtanít elfogadni másokat, megtanít az empátia csodájára. Ezután könnyebben megérted mások érzéseit és problémáit. Sokakat megismersz, és bár rövidnek tűnik egyetlen hétvége, bátran kijelenthetjük, hogy van idő egymás megismerésére. Megtapasztal-

juk az őszinte odafigyelést, a közösséget. Manapság ez nem mindenhol jellemző.

Hogyan hatott az életetekre a COR-hétvége? Milyen hatást éreztetek meg belőle a későbbiekben, miután visszatértetek a mindennapi élethez?

Kinga: Mindenben Isten akaratát keresem. Ez lehet, elsőre hihetetlenül vagy képmutatóan hangzik, de amióta így élem az életemet, sokkal kiegyensúlyozottabb vagyok, és földöntúli nyugalom van a lelkemben. Tudom, hogy minden, ami velem történik, okkal történik, és kár lázadni vagy elégedetlenkedni – Isten úgy ad nekünk feladatot vagy problémákat, hogy tudatja, bármikor fordulhatunk Hozzá segítségért, megerősítésért.

Tényleg nem kapunk nagyobb keresztet annál, mint amit elbírnunk, és bár minden egyes ilyen helyzet próbára teszi a hitünket, de ha sikerül felülemelkedni a nehézségeinken, sokkal erősebben kerülünk ki a csatából. Nem szenvedünk hiányt semmiben, csak azt kell használnunk, amit Tőle kaptunk. Minden adott az egyenlet megoldásához, csak jól kell figyelni, és tudatosítani kell magunkban az egyik legkedvesebb bibliai mondatom alapján: „Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.”

Dóra: Számomra mindig nagyon fontos volt a vallásom, és bármivel kerüljek is szembe, mindig ez az első, ami vezérel az életben. Igyekszem tenni is azért, hogy a hitem megmaradjon olyan szilárdnak, mint eddig. A COR-hétvége mégis hatalmas megerősítés abban, hogy ez az én utam, és ezen kell járnom. Azoknak is ajánlanám figyelmébe, akik nem kifejezetten vallásosak, hiszen sok

olyan program és téma kerül szóba, ami segíti az útkereső ifjúságot, segít eligazodni az életben, többet megtudni önmagunkról, szeretetről, barátságról, a család fontosságáról. Maga a 'cor' latinul szívet jelent, szóval sejtethető, hogy a hétvége középpontjában maga a szeretet áll. Én magam is ezt tapasztaltam.

Miért javasolnátok a fiataloknak, hogy menjenek el erre a hétvégére?

Kinga: A mai rohanó világban hajlamosak vagyunk belefásulni mindennapi teendőinkbe, elkeseredni kudarcaink, vagy a minket ért sérelmek, igazságatlanságok miatt.

Nagy szükség lenne lelassítani, lehetőség szerint megállni, és átértékelni, hogy valójában milyen nagy dolog az, hogy élünk, lélegzünk, dobog a szívünk, és olyan emberek vesznek körül, akik ugyanúgy Isten egyszeri és megismételhetetlen remekművei, mint mi.

Lehetőséget kell biztosítani magunknak a belső csönd megélésére, lehetőséget adni Istennek arra, hogy hallassa a hangját. Erre tökéletes alkalom a COR-hétvége. Ha közösségben éljük meg a minket foglalkoztató, sokszor negatív történéseket, rájövünk, hogy nem mi vagyunk az egyetlen ember a Földön, aki az adott nehézséggel küszködik, esetleg tudatosul bennünk, hogy a mi gondunk talán el is törpül más nehéz élethelyzet mellett.

Dóra: Számos olyan program van a COR-hétvégén, ami ki tud zökkenteni kicsit a mindennapokból, és végig nagyon jól érezzük magunkat. Úgy vélem, ritkán akad lehetőség napjainkban arra, hogy hasonló eseményen vegyünk részt. Ez a hétvége lehetővé teszi, hogy igazán jól érezd magad hozzád hasonló fiatalok társaságában. Emellett mélyen elgondolkodtat. Az ott megtapasztalt élményeknek későbbi életünk során is nagy hasznát vesszük, mert egy életre szól. Az iskolában nem sok idő és alkalom van arra, hogy elmélyüljünk egy-egy fontos témában, ezért mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy ha teheti, vegyen részt ezen a csodálatos programon.

Gergely Klaudia
médiaképzős hallgató

Lehetséges a tiszta szerelem?

Aquinói Szent Tamás szerint a szeretet nem más, mint: „Jót akarni a másoknak”. Az egyháztanító azt is hangsúlyozza, hogy kétféle szeretet létezik: a barátság-szeretet (a másoknak akarok jót) és a kívánság-szeretet (magamnak akarom a jót), majd hozzáteszi, az igaz szeretet kölcsönös, mindkettő a másoknak akarja a jót.

Lehetséges-e a tiszta szerelem? Erre a kérdésre válaszolva az országos imaestekhez csatlakozva tettek tanúságot fiatalok kortársaik előtt a tiszta szerelem, az „értelmes élet” mellett 2018. október 17-én Debrecenben, a Szent László Domonkos Templomban.

Az esti programon Tokodi László OP atya mutatott be szentmisét, majd a domonkos szerzetes előadásában erősítette a jelenlévőket az értékek iránti elköteleződésre, amely mellett néhány résztvevő tanúságot is tett. Végül a fiatalok a gondolataikat, kérésüket szentségimádáson foglalták imáikba. Az alkalmon részt vettek a Pócspeitriből érkező Vianney Testvérek Közösség, valamint a tiszta szerelem mellett döntő fiatalokból álló Fília Közösség tagjai is.

Tokodi László OP

Tokodi László atya a szentmise homíliájában elsősorban arra a kérdésre kereste a választ, hogy Isten, az Egyház valóban elviselhetetlen terhet rak-e az emberre, amikor a tiszta szerelemről a természetes családtervezésről beszél. László atya hangsúlyozta, Krisztus csak egy dolgot követel tőlünk, azt, hogy szeretettel legyünk egymás iránt. Ő is szeret bennünket, nem is akárhogyan, hiszen az életét adta értünk, hogy megajándékozzon bennünket Önmagával a Szentlélek által, így mi is az Ő szeretetében élve megkapjuk a Lélek gyümölcseit: „szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás (ld.: Gal 5,22). László atya e felsorolásra utalva kiemelte, nem véletlen kezdődik a sorrend a szeretettel és végződik az önmegtartóztatással. Ez arra mutat, hogy az alap a szeretet, az öröm, amely nélkül az ember nem képes az önmegtartóztatásra. Isten a szeretetben szabadságot ad nekünk, hogy ne az ösztöneink, hamis társadalmi elvárások,

mai divat vagy más hamis értékek irányítsanak bennünket.

Az ember értelmes lény, ezért értelmes életet akar élni. Mindaz, aminek nem látja értelmét, azzal nem törődik. Tokodi László atya a szentmisét követő előadásában továbbfolytatta gondolatmenetét a tisztaságról. Bevezető gondolataiban azt hangsúlyozta, annak van gondja a tisztasággal, aki nem látja értelmét. Majd kiindulópontként visszament egészen a kezdetekig, a világ teremtéséig, idézve a Szentírást: „Kezdetben volt az Ige” (Jn 1,1), vagyis a Logosz, amely értelmet jelent. Tehát Isten maga az Értelmek. Mi, keresztények tehát azt is elmondhatjuk, hogy van értelmes életünk. Mivel Isten nemcsak Értelmek, hanem Szeretet is, ezért, ha az értelmes élet mellett döntünk – Istenben akarunk élni –, akkor szeretni fogunk.

Aquinói Szent Tamás szerint a szeretet nem más, mint: „Jót akarni a másoknak.” Az egyháztanító azt is hangsúlyozza, hogy kétféle szeretet létezik:

Szél Barnabás és felesége, Katalin

a barátság-szeretet (a másikkak akarok jót) és a kívánság-szeretet (magamnak akarom a jót), majd hozzáteszi, az igaz szeretet kölcsönös, mindkettő a másikkak akarja a jót.

Ezután Tokodi atya a „jót akarni a másikkak” mondatot boncolgatta.

A jó, maga Isten, mondja Szent Tamás, Őt nem kell nekünk kitalálni, csak fel kell fedezni, meg kell ismerni. Ebből következik, hogy a szeretetben az ember Istent (a Jót, az Értelmet) akarja a másikkak.

A szeretet által akarom a másikkak a jót – amely akarat szintén az ember tulajdonsága –, és mert szeretetcselekedet, ezért szabad. Szabadon akarom mindenféle más hatások ellenére a másikkak a jót, mert ember vagyok.

Jót akarok a másikkak. László atya hangsúlyozta, szeretni nem lehet egyedül, mindig kell egy másik ember, aki nem én vagyok. Ott van a Te, az az irányultság, ami segíti az önmagamból való kilépést, az extázist.

Isten jót és értelmes életet akar nekünk. Azon áll vagy bukik minden, hogy ezt elhisszük-e, vagy sem. Ha nem találjuk az életünk értelmét, akkor fel kell tennünk a kérdést: szeretünk-e. Ilyenkor uralkodik el rajtunk a félelem. De ha elkezdünk szeretni – mert képesek vagyunk rá –, akkor eltűnik a félelem.

„S az Ige testté lett” (Jn 1,14). Végül Tokodi László atya Krisztusra, a testté lett Logoszra irányította a figyelmet, amely által láthatjuk, hogy mindezen okfejtés nem teória, hanem Személy,

maga a Kezdet, és Aki a legjobb Barátunk. „Barátainknak mondalak benneteket” (Jn, 15,15).

Az előadás után tanúságtételeket hallhattak a résztvevők, többek között Szél Barnabás és felesége, Kata tettek tanúságot. Kata bevezető gondolataiban elmondta, egy fiatal életében a tisztaság kérdése akkor válik valósággá, amikor kamaszkorban elkezdi érdeklődni a másik nem iránt. Az ő életében az értékekhez való ragaszkodásban meghatározó volt az a közeg, amely őt körülvette. Vallásos családban nevelkedett, lelki gyakorlatokon vett részt, az egyetemen is főként olyan emberekkel barátkozott, akik számára a tanulás szerepelt a legelső helyen.

Kata szerint nem mindegy, hogy kikkel veszi körül magát az ember. Majd azt is elmondta, hosszabb-rövidebb ideig tartó kapcsolataiból hiányzott a hit közös megélése. A tisztaság melletti elköteleződése pedig sokak előtt maradinak tűnt. Majd 24 éves korában már kezdte magát feszélyezve érezni, mert ő még – a kortársaival ellentétben – nem élt párkapcsolatban. Ez annyira frusztrálta, hogy gondolataiban hajlott a kompromisszumos megoldásokra. Sokat imádkozott egy olyan társért, aki hozzá hasonló életszemlélettel bír. Így találkozott leendő férjével, Barnabással egy ifjúsági zárándoklaton, akivel ezen a nyáron házasodtak össze. Most már együtt próbálják megvédeni értékeiket, megélni a tisztaságot, amely azt jelenti, hogy alkalmazzák a természetes csa-

ládtervezés módszerét, a Billings-módszert, így teljesen szabadon nyitottak az élet továbbadására.

Barnabás azt tapasztalta, hogy míg önmagát nem tudta szeretni, elfogadni, amíg nem érezte, hogy szerethető, addig nem volt képes igazán szeretni Istent, és az embertársait sem. Nem tudta elhinni, hogy más valaki szeretheti őt. Elkezdett hát tudatosan azon dolgozni, hogy megszeresse önmagát. Nem sokkal azután, hogy elindult a tudatos személyiségfejlés útján, találkozott Katával egy gyalogos ifjúsági görög katolikus zárándoklaton, 2015 nyarán, úton Máriapócs felé. A tisztaság kérdésköre először az ötödik randin került elő; ekkor derült ki, hogy mindketten a tisztaság megőrzésére törekednek.

Az Úr kegyelméből sikerült az együttjárás és a jegyesség időszakát tisztán megélniük, ami a teljes önmegtartóztatást jelentette. Most a házasságon belüli tisztaságot igyekeznek megélni, ami arról szól, hogy a másikkakra nem eszközként tekintek, mint az élvezetem tárgyára, hanem magamat ajándékozom oda a másikkak. Olyan módon, ahogy azt Isten elgondolta, ahogyan az Istennek tetsző, és a természet rendjének is megfelel.

Amit életem során megtanultam, az az, hogy Isten és az Ő Egyháza soha nem azért kér tőlünk valamit, hogy nekünk rossz legyen, hanem mert a javunkat szolgálja.

*Kovács Ágnes
Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye*

A tisztaság mint életforma

VI. Pál pápa enciklikája fényében

50 évvel ezelőtt, 1968. július 25-én jelent meg VI. Pál pápa *Humanae vitae* kezdetű enciklikája a születésszabályozásról. Az enciklikában található igazság teljes felragyogása érdekében sok tennivaló van még. Egyrészt azért, mert újabb és újabb nemzedék növekszik fel anélkül, hogy szívükben el lenne ültetve; másrészt azért, mert sokan maguk a házasságban élők sincsenek tisztában azzal, hogy milyen csodálatos az, amire meghívásuk van az Egyházban, az Egyházzért és a világgért.

Szenes István plébános 2018. 10. 6-án Pócspetriben a II. Életvédő Konferencián tartott előadást az enciklikáról, mint lelkiismeretről, életformáról, amelynek rövid részletét közöljük.

Látjuk, hogy az az igazság, amelyről a *Humanae vitae* tanít, nem egyszerűen egy tiltás vagy módszer, hanem lelkiesség, az egész embert érintő életforma. Olyan, amit tanulni kell, és amire készülni kell. A mély, Istenben gyökerező és így valódi emberi szeretet nem jön magától, azt tanulni, begyakorolni kell. Így válik majd – a kegyelem által – valóban az életszentesség, az üdvösség forrásává számunkra. Ha tanulni kell, akkor tanítókra is szükségünk van. Legfőbb tanító közeg a család, a szülők maguk. A tiszta házastársi szerelem az, amely önmagában is a legfontosabb és leghatékonyabb tanító, hisz tudjuk: szavaink hatékonyságát a tetteink növelik. A tisztaság, amiben a szülők élnek, igazi erővel bíró tanúságtétel lesz, hiszen önátadásuk gyümölcse kisugárzik a gyermekeikre és másokra is, hiszen kapcsolatuk megteremti a szeretet mély belső

Szenes István plébános

kommunikációját köztük, valamint gyermekeik és környezetük felé is.

A felnőtté válás fejlődési szakaszai:

A konkrét nemi és így a tisztaságra nevelésnél figyelembe kell venni a felnőtté válás fejlődési szakaszait: az ártatlanság éve, serdülőkor, fiatalkor, a felnőtté válás közvetlen időszaka.

AZ ÁRTATLANSÁG ÉVEI:

– Körülbelül ötéves kortól a serdülőkorig tart; ezt az időt nem szabad megzavarni szexuális felvilágosítással. Ebben az időszakban tanulja meg a gyermek a felnőttek példájából, hogy mit jelent férfinak vagy nőnek lenni. A lányoknál rendszerint kialakul az anyai érdeklődés a kisebb gyermekek és a háztartás iránt; fontos, hogy a Szent Szűz anyaságára utaljon ilyenkor a szülő. A fiúknál figyelni kell, hogy a férfiasságot ne testi hőstettekkel bizonyítsák. Hogy a túlzott agresszivitást elkerülhessük, a nagy férfi szentekre való

utalás segítség lehet erényeik felragyogtatásával, melyek hősies gyakorlása tette őket naggyá. A lányok édesanyjukkal, a fiúk édesapjukkal ebben az időszakban alakíthatnak ki bensőséges kapcsolatot. (Ez teszi lehetővé azt, hogy ha más forrásból – idő előtt vagy nem helyes irányú információt kaptak, azt a szülők finoman kijavíthassák.) Egyébként pedig, legyenek figyelemmel az engedelmesség, áldozatvállalás és az önuralom erényének kialakítására gyermekük ezen időszakban való nevelése során.

SERDÜLŐKOR:

Ebben az időszakban feltör a szeretetigény, a nemi készítés és a közösség iránti vágy. Ez az élet felfedezésének öröme, de a kudarcok és keserűségek időszaka is, melynek feldolgozásában komoly segítségre van szükségük. Fontos, hogy tapasztalják a teljes elfogadást a szülők részéről. Az élet továbbadásának szempontjaival foglalkozni ebben az időszakban kell először (nemző szervek szerepe), mindig az értékek, az emberélet teljességének szempontjából.

Nem szabad különválasztani a nemiséget az élet továbbadásától és a házasság, a család magasztos hivatásától (a szexuális aktivitást, anatómiát és a higiénit tekintve sem).

A testi-lelki változásaikból kiindulva, az azonos nemű szülőnek részletes magyarázatot kell adnia a gyermek számára arról, hogy mi és miért történik a testében úgy, hogy a gyermek örömmel és csodálattal fogadja a termékenységet Isten tervében. A szülőeknek kötelességük megvédeni serdülő gyermeküket a negatív külső hatásoktól, amelyek a tisztaság értékét vagy megélhetőségét kétségbe vonják, vagy a szexualitást nem megfelelő vagy lealacsonyító összefüggésben mutatják be.

FIATALKOR:

Az önálló életvezetés kialakulásának és az élethivatásra találásnak az időszaka a szülői küldetés csúcspontja, hisz abban, segít gyermekének, hogy Isten hívását maradéktalanul teljesíthesse. Ezért beszélni kell a házasságra, a papságra és a megszentelt életre való hivatásról egyaránt. Különösen tanítani kell őket, hogy szeressék a tisztaság szépségét és erejét, szilárdan higgyenek megélhetőségében, és abban, hogy az ehhez hozzásegítő kegyelmek a szentségek gyakori vételével érhetőek el számukra.

Ebben az időszakban különösen is fontosak a korcsoportjukhoz kötődő barátságok, ezért támogatni kell őket, hogy megfelelő keresztény lelkeséggel rendelkező közösségre találjanak, ahol megerősítést kapnak a krisztusi élet választására és az abban való elmélyülésre.

A felnőttkor küszöbére lépve ismertetni kell velük a természetes családtervezés lehetőségét, és segíteni kell őket, hogy megfelelő ilyen irányú képzéshez juthassanak.

A FELNÖTTÉ VÁLÁS KÖZVETLEN IDŐSZAKA:

Ez az élethivatásra való közvetlen előkészület időszaka, amelyben továbbra is bizalmas kapcsolatra kell törekedniük a szülőknél gyermekeikkel, persze önállóságukat tiszteletben tartva, tanácsaikkal és jó példájukkal vonatkozási pontnak kell maradniuk, hogy a legteljesebb módon kialakulhasson gyermekük felelősségérzete a nemiség, de életük minden területére vonatkozóan is és hogy kapcsolatban maradjanak az Egyház közösségével.

A nemi nevelés a pasztorális feladatnak is része

A nevelés, így a nemi nevelés is elvitathatatlanul a szülők joga és kötelessége, azonban pasztorális feladatunk segíteni őket ebben. A mai gyakorló szülők többsége nem rendelkezik megfelelő ismerettel ezen a területen. A család régebben semmilyen igazi nevelést nem adott ezekben a kérdésekben, mert a hagyományos társadalmi minták elegendő eligazítást nyújtottak. Ma azonban elhomályosítják az emberről szóló igazságokat, többek közt a nemiség lealacsonyítására törekvő irányzatok révén. A tömegtájékoztatás kultúrája pedig eltolódott a „biztonságos szex”-ről és a különféle együttélési formákról szóló tájékoztatás felé.

Segít a TEEN STAR-program fiataloknak

A TEEN STAR-program alapelemeit dr. Hanna Klaus orvos-missziós nővér, aki szülész és nőgyógyász szakorvos, fektette le még 1961 és 1968 között Pakisztánban és Bangladesben végzett szolgálata idején. Itt tapasztalta, hogy milyen nagy az ismerethiány a fiatalok körében a nemi érintkezéssel járó kockázatok területén, ezért könnyelműen kezdeményeznek nemi

érintkezést. Az általa kidolgozott program arra irányul, hogy a fiatalok megismerjék saját testük működését, nem kizárólag a szexualitásra figyelve, hanem egy tágabb, holisztikus szemléletben, egész emberségükre vonatkozóan. A képzés fő célja, hogy a résztvevő belső meggyőződésévé váljon a helyes értékválasztás, és ne csak egy külső tekintély hatására fogadja el az igazságot. A program az évek során elterjedt az egész világon, és – egy-egy nemzet sajátosságait figyelembe véve – részleteiben is teljesebb formát öltött.

A hivatalosan akkreditált **Magyarországi Billings Központot** (Nyíregyháza, Pásztor u. 5., www.billings.hu email: info@billings.hu Tel. 30 422 9889) a Vianney Testvérek Fília Alapítványa működteti. A módszer tudományos alapokon nyugvó, de mégis egyszerűen elsajátítható módszert kínál azok számára, akik házasséleltüket a Humanae vitae enciklikában kifejtett igazság szerint szeretnék megélni. A Központ munkatársakat is képez, akik megtanítják a házaspároknak a módszer gyakorlati használatát, valamint lelkipásztoroknak, nevelőknek is rendelkezésre áll olyan képzési forma, mely ismeretekkel, a rájuk bízott fiatalok és házaspárok megfelelő és rendkívül nagy jelentőségű tájékoztatását segíthetik.

ÉLETEK AZ ÉLETÉRT

II. Életvédő Konferencia Pócsperiben

„Ha a házastársak Isten kezéből elfogadják azt a tényt, hogy vannak termékeny és terméketlen időszakok, s ezzel élnek, akkor házasságuk tisztaságát megőrzik. Ez az egyetlen elfogadható módszer, hiszen a fogamzásgátlás minden eszköze abszolút életellenes.”

Életek az Életért címmel második alkalommal tartottak életvédő konferenciát Pócsperiben. Az elmúlt évben rendezett eseményhez hasonlóan, most is a KOSZISZ Királyfalvi Miklós Katolikus Általános Iskola és Óvoda intézménye adott otthont a konferenciának, ám ezúttal az iskola tornatermét is megnyitották a résztvevők számára. Az idei alkalom különlegessége, hogy nemcsak hazánkban, de világszerte számos konferenciát és ünnepséget szerveznek a Humanae vitae megjelenésének 50. évfordulója alkalmából. Pócsperiben nemcsak a születésnapját ünneplő enciklika, de a BOM (Billings Ovulációs Műszer) 65. évfordulója is okot adott az ünneplésre.

A konferenciát Gyulay Endre nyugalmazott szeged–csanádi püspök nyitotta meg, aki a természetes családtervezés fontosságáról beszélt. Dr. Evelyn és John Billings az ő személyes meghívására egy hetet töltött Magyarországon 1992 májusában. A BOM természetes családtervezés módszerének eredményessége megkérdőjelezhetetlen, megbízható tudományos alapokon nyugszik. Szent VI. Pál 1969-ben a Nagy Szent Gergely Rend kitüntetését adományozta dr. John Billingsnek a családokért végzett áldozatos, kitartó munkájáért.

Gergely Klaudia bővebb beszámolója a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye honlapján olvasható.

Gergely Klaudia – egyházmegyei médiaképzős hallgató

Gyermekeink a családban kapják meg a hitüket

„Legyenek a szívedben ezek az ígék, amelyeket ma megparancsolok neked! Beszélj el ezeket fiaidnak! Elmélkedj róluk, ha a házában ülsz, ha úton jársz, ha lefekszel, és ha felkelsz!” (2Törv. 6,6)

Az életben a legmélyebb és legcsodálatosabb dolog, hogy a hitet átadjuk gyermekeinknek. A szülőknek ez senki másra át nem ruházható állapotbeli kötelességük. Mint ahogy a családban tanulnak meg gyermekeink járni, beszélni, gondolkodni, dolgozni és még sorolhatnám. Az élet legfontosabb és legalapvetőbb tulajdonságait úgy éljük, ahogyan azt a szülői házban tanultuk. Ahogyan minden nemzetnek, területnek van külön kultúrája, úgy minden családot is külön szokás, életrend vesz körül; ebben van jelen a hit, az istenkapcsolat is.

A szülők csak az értékeket akarják átadni. Ha él bennük a hit, akkor élményszerűen tudják megélni és továbbadni azt, ellenkező esetben csak

információ lesz belőle. A hit, a kultúra közösség és találkozás, átadásához később csatlakoznia is kell az információ-nak, a tudásnak, amely a kapcsolat és a közösség élménye nélkül üres és értéktelen marad. Ezért fordultak el mára már nemzedékek a szülők által még gyakorolt vallásosságtól.

Gyakori, hogy a hittanos gyermekek szüleinek nincs élő istenkapcsolatuk, nem tartoznak az Egyházhhoz. Ennek okán a gyerekek sem értik, miért van szükség arra, hogy elsóáldozók, bérmálkozók legyenek, mi értelme van vasárnap szentmisére járni. Amit nem kaptak meg, amire nem nevelték őket, azt nem akarják.

Aki nem tud énekelni, az nem képes énekekre tanítani. De ha a szülők felfedezik a hit, az istenkapcsolat csodálatos dallamát, ha szívükből feltör ennek öröme és békéje, akkor a gyermekek minden erőfeszítés nélkül átveszik, megtanulják azt. Később a tanulóval logikussá és érthetővé válik az a gyakorlat, amit örömmel és szeretettel élnek

meg életükben.

A mai világban különösen is fontos az otthon légköre, ereje. Rövid időt tölt együtt a család, éppen ezért kell azt minőségivé tenni, amiben meg kell, hogy éljük hitünket és örömeinket. Találjuk meg a családban azt a mérhetetlen gazdag ajándékot, amelyet Isten rejtett el a másik szívében nekünk, amellyel teljessé és széppé válhat életünk.

„A világ olyan emberekért kiált, akik erősek – erősek meggyőződésükben, a vezetésben, a kitartásban és a szenvedésben. Imádkozom, hogy ilyen férfi legyen belőled...” (Elisabeth Elliot)

Napjainkban az a szomorú tapasztalat, hogy az édesapák nem erőként, vezetőként, stabil pontként vannak jelen a családokban. Különösen hátrányként jelentkezik a fiúgyermek esetében, akiknél kitolódik a felnőtté válás megkezdésének ideje. Gyakori jelenség, hogy a nők kénytelen átvenni a vezető szerepet, amelynek kevésbé van akkora tekintélye, mintha az apa birtokolná ezt a szerepet.

A férfiak példaképe Krisztus. Mi történt harminc éven keresztül Názáretben, hogyan formálódott Jézus testi, lelki, szellemi élete a názáreti otthonban, az ácsműhelyben. Nem szoktunk sokat beszélni erről az időről, de Jézus életének, emberségének, erejének itt van az alapja, gyökere.

Növekedett, napról napra egyre többet bíztak rá, egyre többet vártak tőle, amíg önállóan nem bánt a fával, amíg nem lett ura a nehéz munkának. Mind ezt miért? Hogy egy napon erősen, határozottan kezébe vegye saját sorsát, vezesse életét az Atya akarata szerint.

Minden férfilelek mögött ott van a csendes otthon erősítő, formáló ereje, amely nap mint nap farag, csiszol, hogy egy szép napon saját kezükbe vegyék életüket, és az Atyára figyelve folytassák, alakítsák.

A férfi, aki lélekerejének igazi ismerője, át akarja adni a megszerzett, megélt erejét, amely hit nélkül elgyengül és üressé válik. Ezért kérdezte Jézus számtalanszor: „Hiszed-e?” „Miért nincs bennetek hit?” „Menj, a hited meggyógyított téged.” Ezért mondta a kafarnau mi századosról: „Mondom nektek, nem találtam ekkora hitet Izraelben.” Jézus a saját életét és az őt követőknek az életét is a hit fényében és erejében látta. Ma sem lehet ez másként.

A hit csodálatos képe Jézusnak a Tékózló fiúról mondott példabeszéde.

Az egész történet az apa szeretetéről, hitéről, fiaiba vetett bizalmáról szól. Mindegy, hogyan és milyen meszszi- mentek mindketten, nem azt nézi, mit veszítettek, hanem csak arra figyel, hogyan tudja őket megerősíteni, igazi

férfierővel feltölteni, hogy majd ők is atyák lehessenek.

Ezért tesz meg mindent, hogy ott üljenek az atyai asztalnál, találjanak viszsza hozzá és önmagukhoz, végre vegyék kézbe életüket, és a tévelygés, a panaszkodás helyett saját útjukon haladjanak.

Ezért terítjük meg, mi, papok a vasárnapi oltárt, ezért szól a szentmise

leglényegesebb pontja után a nagy felkiáltás, a hívás: „Íme, hitünk szent títka!” Ezért kell az Oltáriszentség előtt a férfiaknak erős lélekkel leborulni, hogy otthon, a saját asztaluknál életük erejét és hitét át tudják adni gyermekeiknek, családjuknak.

Felföldi László plébános

Csak elképzelni tudom

filmajánló

A „*Csak elképzelni tudom*” című amerikai film Bart Millard, a MercyMe – Kegyelem Nekem, híres keresztény együttes frontemberének igaz, drámai életét dolgozza fel.

Bart, aki erőszakos természetű apját csak szörnyetegnek nevezi, zenei tehetségének köszönhetően tud kitörni az apja által ráerőszakolt életből. Bart Millardot a gyermek- és ifjúkorában elszenvedett testi-lelki sérüléseiben a hite erősíti, amely évekkel később végül visszakíséri az akkor már nagyon beteg és megtért, Krisztust szenvedélyesen szerető apjához. Így lett Bart szörnyeteg apjából a fia legjobb barátja.

Az apa-fia konfliktus, a megtört szívek és életek, valamint a megbocsátás csodájából született a minden idők egyik legsikeresebb keresztény dala. Bart Millard megírja a „*Csak elképzelni tudom*” című dalt, amelynek tartalma milliókat érintett meg világszerte. Amerikában az országos és a pop slágerlistákon toplistás, a legtöbbször játszott keresztény dal volt. Ezt követően a MercyMe még 21 toplistás dalt írt.

A MercyMe nyolc Dove-díjat nyert, és számos Grammy-díjat kapott. 2014. április 8-án a zenekar kiadta a nyolcadik stúdióalbumot, a *Welcome to the New* címmel. A MercyMe kilencedik stúdióalbuma, a *Life*, 2017. március 31-én jelent meg.

A filmet rendezte:

Andrew és Jon Erwin

írta: Alex Cramer,

Jon Erwin, Ben McCorkle

főszereplők:

J. Michael Finley,

Dennis Quaid,

Madeline Carroll

A „*Csak elképzelni tudom*” című dalszöveg

Csak elképzelni tudom,
hogy milyen lesz,
amikor sétálok
Melletted.

Csak elképzelni tudom,
amit szemeim látni fognak,
amikor Arcod
előttem lesz.

...Csak elképzelni tudom.

Hogy dicsőségeddel körülvéve
Mit érez majd szívem?

Táncolok majd Neked, Jézus,
vagy megilletődve

mozdulatlanná dermedek?

Állva maradok jelenlétedben,

vagy a térdeimre hullok?

Énekelek Neked halleluját?

Képes leszek egyáltalán megszólalni?

...Csak elképzelni tudom.

Csak elképzelni tudom,
mikor eljön a nap,
és én ott találok magam
állva a Napon,

csak elképzelni tudom.

Amikor mást sem teszek,

csak örökké,

örökké imádlak Téged.

...Csak elképzelni tudom, igen.

Dicsőségedtől körülvéve

mit érez majd szívem?

Táncolok majd Neked, Jézus,

vagy megilletődve

mozdulatlanná dermedek?

Állva maradok jelenlétedben,

vagy térdeimre hullok?

Énekelek Neked halleluját?

Képes leszek egyáltalán megszólalni?

...Csak elképzelni tudom

Az utolsó osztály...

„...**hogy történhet meg, hogy a szegények kiáltása, ami egészen Istenig hatol, a mi fülünkhöz nem jut el, miniket tétlenségben és közömbösségben hagy?**” (Ferenc pápa)

Lieb Árpád hajléktalan életét megelőzően vezető beosztásban dolgozott, szép családot alapított, majd egymás után mindent elveszített nem maradt más, csak az utca.

Lieb Árpád – elmondása szerint – nagyon szegény körülmények között született; már gyermekként megtanulta, mit jelent a nélkülözés. Szülei abban láttak esélyt a nyomorból való kiemelkedésre, ha a tanulásban jeleskedik. Így tehát már az általános iskolában igyekezett jó eredményeket elérni, ahol rendre növelte az osztályelső létszámát. Családjának bebizonyította, hogy jó eszű gyermek, így a továbbtanulási szándékát is támogatták. Megígérte édesanyjának, hogy ember lesz belőle.

Árpád még mindig emlékszik arra, hogyan küzdött nap mint nap azért, hogy egyenrangúvá válhasson a városi, gazdag családból származó középiskolás osztálytársaival, mind tanulmányi eredményeiben, mind pedig viselkedésben, mentalitásban, a szokások elfogadásában. Miskolc egyik középiskolájának diákjaként a kollégiumi életet is megismerte; ott találkozott életében először a napi háromszori étkezés fizikai valóságával. A nyomorból érkező falusi diák kitartóan tanult, de taníttatása sem volt könnyű, a szüleire óriási terhet rótt e feladat, a rendszerint kölcsönként anyagi áldozat megterhelte életüket. Árpád szeretettel és hálával emlékszik szüleire és két bátyjára, akik korán elhunytak, és akiknek köszönheti akkori előmenetelét.

Középiskolai tanulmányai befejezése után munkát vállalt, és hamarosan, mint termelésirányító, vezető beosztásba került. Megbízható, szorgalmas munkatársnak számított. Néhány éven belül a kétéves sorkatonai szolgálatnak is eleget tett, és kiváló katonai elismeréseket kapott. Vezető emberként dolgozott, de ezt a beosztott munkatársai soha nem érzékelték; köztük volt, segítette őket a magánéletükben is. Mint mondta, akkor volt elégedett, ha az emberek vidáman

mentek be dolgozni, és családjaikban is minden rendben volt.

A sorkatonai szolgálat után családot alapított, házasságából két fiúgyermek született. Akkor még nem sikerült vagyont gyarapítania; nagyon szegényes háztartást vezettek. Vidéken éltek, így volt lehetősége a munkahely mellett a gazdálkodásra, állattartásra is, hogy jövedelmét kiegészíthesse. Sokáig szolgálta

csavargót megismerték az emberek, Debrecenben folytatta züllött életmódját. Legyengült az alkoholtól és az éhezéstől. Dolgozni nem bírt, de talán nem is akart. Minden nap egy cél vezérelte, hogy legyen mit innia. Megismerkedett a hozzá hasonló emberekkel, akik csak lentebb húzták. Nappal kéregetett, éjszaka részegen a padon vagy a bokorban aludt, ahol általában zsebtolvajok

lati lakásban élt a családjával, majd mikor már gyarapodott a vagyonuk, a lakás saját tulajdonukba került, később autót vásároltak maguknak, és új házat építettek. Árpád büszke arra, hogy abban az időben mindent megtett a családjáért, sokat dolgozott, hogy gyermekei jobb körülmények között nőjenek fel, mint ő. Árpád azt mondja, mindenük megvolt, nem tudták, „mi az, hogy nincs”.

Sajnos, a jobb módú élet magával hozta a társasági élet gyakoriságát, és egyre többször előfordult, hogy az alkoholfogyasztása is meghaladta a mértékletességet. Hiába volt vagyona, karrier, vezető beosztású barátai, a házassága kezdett megromlani. A rendszerváltás utáni években felszámolták a munkahelyét, így megszűnt az állása is. Ekkor már nem éltek sem a szülei, sem a testvérei. A család, a vagyon széthullott, és Árpád elindult lefelé a lejtőn. Az utcára került.

Először Nyíregyházán kóborolt, kéregetett. Mikor már, mint részeges

pályáztak a napi bevételére. A kórház detoxikáló osztályán rendszeres „vendég” volt. Alkoholistává vált, betegeskedett, így gyakran került a klinikára, onnan vissza az utcára, télen pedig a hajléktalanszállóra.

2017 nyarán megváltozott az élete. Egyik alkalommal ismét bevitték a kórházba. Ekkor már nagyon rossz állapotban volt; a kezelőorvosa is figyelmeztette, hogy a további alkoholfogyasztás már végzetes lesz számára. Ekkor találkozott az első olyan emberrel, aki ebben az állapotában kedves volt hozzá. Az osztályon dolgozott egy aranyos, jó szívű nővérke, aki sokat segített rajta, és mindig arra kérte őt, hogy ne igyon többé. Megfogadta a tanácsát, és megváltozott. Azóta a nővér a férjével együtt Árpád legjobb barátai közé tartoznak.

A kórházból a debreceni Dobozi utcai hajléktalanszálló (Szociális és Egészségügyi Centrum) lábadozó szobájába került. Nagyon lassú gyógyulás vette kezdetét. Árpád elmondta, akkor szem-

besült azzal, hogy milyen sors várna rá, ha az alkohorról nem mondana le. Minden a szeme előtt játszódott le. Alkoholista társait látta végtagok nélkül, de volt, aki az életével fizetett szenvedélyéért, és sokaknak az ép elméjét sem kímélte az ital. Ekkor döbbsen rá, hogy menekülnie kell abból az életvitelből, és végleges döntésre jutott. Hitt abban, hogy van kiút a nyomorból.

Amikor már az egészsége is megengedte, kora reggel elhagyta a szállót, és csak este tért vissza. A gyógyulás első

lépései voltak ezek. Az alkoholt és a rossz társaságot elkerülte. A városban igyekezett megismerkedni jó emberekkel, akiktől segítséget is kapott, nem elsősorban anyagi támogatást, hanem tanácsokat, javaslatokat, ötleteket életmegjobbításához. Mivel józan ember lett, elintézte az öregségi nyugdíját – valamire az is elég volt –, és barátai ösztönzésére megpályázott egy önkormányzati lakást.

Árpád elindult a javulás útján, majd hosszú évek óta először érte nagy öröm-

hír, amikor közölték vele, hogy az egy-szobás önkormányzati lakást megkapta. Innentől kezdve a beköltözésig már nagyon neheze élt a szállón töltenie az éjszakát. A lakásfelújításban szintén segítettek a jó barátai, barátnői, és a munka elindult. Hálás köszönettel tartozik az intézmény dolgozóinak is, akik támogatták őt, és a lakása bebútorozásában is segítettek. 2018. 11. 23-a, a beköltözés napja örökre emlékezetes marad számára. Most már nagyon boldognak mondja magát, mert van fedél a feje fölött.

„Üzenem a sorstársaimnak, hogy az én esetem élő példa arra, hogy aki akarja, és embernek érzi magát, annak Isten segítségével van kiút a legrosszabb helyzetből is. Sajnos elvégeztem az „Élet iskolájának” utolsó osztályát, de jó eredménnyel. Úgy érzem, büszkén viselheti a debreceni Dobozi utcai intézmény (Refomix) az autóin a „KIÚT” szót!

Kedves Sorstársaim! Vegyétek komolyan üzenetemet, és határozza meg további életeteknek annak lehetősége, hogy számotokra is VAN KIÚT!” – fogalmazta meg üzenetét Lieb Árpád.

Vanyó Anikó
szociális munkás,
Debrecen, ReFoMix Kft.

A Hajléktalan Jézus-szobor kettős üzenetet hordoz. Egyrészt felhívja a figyelmet, hogy lássuk meg Krisztus arcát a kirekesztett emberekben, másrészt együttérzésre hív az elesettek iránt. A szobor fő üzenete szerint a hajléktalan embernek elsősorban a másik emberre van szüksége. Az elesett emberek méltóságát a szociális ellátórendszer önmagában nem tudja visszaadni, arra csak a társadalom képes.

Hajléktalan-ellátás az egyházmegyénk területén

Hajdú-Bihar megyében, Debrecenben, hajléktalan-ellátó rendszerünkben jelenleg 1100 regisztrált személy szerepel.

Éjjeli menedékhelyek

Hajdú-Bihar megyében:

Debrecen, Wesselényi utca 55., Dobozi utca 2/D – a ReFoMix Nonprofit Közhasznú Kft.

Debrecen, Péterfia utca 40. Reménység – a Debreceni Nagytemplomi Református Egyházközség.

Derecske, Semmelweis utca – a Derecskei Városi Jóléti Szolgálat működteti.

Szabolcs-Szatmár Bereg megyében:

Nyírbátor, Bocskai utca 4. – Kistérségi Szociális és Pedagógiai Központ.

Nyíregyháza, Bokréta utca 22/A – Oltalom Szeretetszolgálat.

Nappali melegedők

Hajdú-Bihar megyében:

Debrecen, Dobozi utca 2/D – a ReFoMix Kft.

Debrecen, Szent Anna utca 21. – Szent Anna Főplébánia.

Debrecen, Simonffy utca 32. – Ökumenikus Segélyszervezet.

Debrecen, Péterfia utca 40. Reménység – Debreceni Nagytemplomi Református Egyházközség.

Az utcai szociális munkát az Ökumenikus Segélyszervezet és a ReFoMix Nonprofit Közhasznú Kft két-két szolgálata végzi.

Debrecenben a segítségnyújtás egy másik formája, a Népkonyha is működik a DMJV jóvoltából. Hétfőtől péntekig 100 adag meleg ételt osztanak ki.

Szabolcs-Szatmár Bereg megyében:
Nagykálló, Széchenyi u. 62. – Gon-

doskodó Szeretet Szociális Oktatási Szolgáltató Központ Nappali Melegedője.

Nyíregyháza, Rákóczi út 104. – Oltalom Szeretetszolgálat Nappali Melegedő.

Az Oltalom Szeretetszolgálat által működtetett Népkonyhán naponta 150 adag meleg étel kerül kiosztásra. Az utcai szociális munkát pedig a Periféria Egyesület által működtetett két szolgálat látja el.

Ha valaki közterületen tartózkodó és saját megítélése szerint segítségre szoruló hajléktalan személyt lát, akkor értesítse az éjjel-nappal hívható Diszpécser Szolgálatot (06-42-504-618), mely jelez az illetékes Krízis-autó-szolgálatnak!

Te hallod a kiáltásukat?

Ha elolvassuk Lieb Árpád hajléktalan történetét, abban is láthatjuk, hogy életének gyökeres változását elindító döntése egy kedves nővér mosolyának és biztató szavának köszönhető, majd további jó barátok segítségével sikerült rendeznie életét.

Ferenc pápa a szegények 2. világnapjára írt üzenetében is erre szólít fel bennünket:

„A szegénység nem korlátozódik halk szavakra, hanem kiáltássá válik, ami keresztülhatol az egeken és elér magáig Istenig is. Mit fejez ki a szegény kiáltása, ha nem a szenvedését, magányát, csalódottságát és reményességét? Feltehetjük magunknak a kérdést: hogy történhet meg, hogy a kiáltás, ami egészen Istenig hatol, a mi fülünkhöz nem jut el, minket tétlenségben és közömbösségben hagy?”

Az „Ugyanúgy más, mint én” c. film főhőse, a hajléktalanként élő Denver egy beszélgetés során azt mondja üzletember barátjának: Amikor a hajléktalanoknak ételt osztanak, azzal csak azt érik el, hogy láthatóvá teszik őket. Valójában magát a problémát, az otthontalanságot nem szüntetik meg.

Hazánkban ez év októberében a hajléktalanok közterület-használatát korlátozó jogszabály lépett életbe az emberélet megmentése céljából. A szándék dicséretes. Természetesen a sajtó, mint terítéken lévő témával napokon keresztül foglalkozott, amely során volt

lehetőségük vállalkozóknak, szociális területen dolgozóknak is a véleményüket elmondani, a hajléktalanok életét jobbító lehetséges alternatívákról beszélni, amely sokunkban az egyetértést, igenlést szöveltette meg. Bízunk abban, hogy valóban elindul akár egy alulról jövő kezdeményezés, egy célzott pályázati támogatásnak köszönhető kiemelt projekt, vagy egy újabb kormányzati döntés, azért, hogy – szervezetten, a háttérben folyamatosan kísérve a hajléktalanokat – otthonhoz juttassuk őket, a családnélküli idős, beteg hajléktalanokat pedig idősök otthonában elhelyezzük. Az emberi méltóság, a személy méltóságának védelme, mely minden egyes embernek kijár személy volta miatt, e kérdésben a hajléktalan állapot megszüntetésével kezdődne. Máskülönbben ez a törvénymódosítás is csak azt éri el, hogy láthatóvá teszi ezeknek az embereknek a nyomorát.

Hazánkban több karitatív szervezet és a hajléktalan-ellátásban tevékenykedők erejükön felül dolgoznak azért, hogy védjék az otthonatlanok életét. Köszönettel tartozunk áldozatos szolgálataukért.

A másik legnagyobb kérdés – amire a választ minden önmagát kereszténynek valló embernek kötelessége megadni –, és amelyik Ferenc pápa gondolatára reflektálásként fogalmazódik meg, így hangzik: Te hallod a kiáltásukat?

Az Egyház kincsei a szegények, nem pedig a pénz vagy a világi hatalom. Ezt hangsúlyozta Ferenc pápa 2015. december 15-én a Szent Márta-házban bemutatott szentmisén. Mit jelent ez a mondat, miért jelentenek kincset a szegények? Hiszen azt érezzük, hogy, folyamatos megoldandó feladatokat adva, teherként nehezedenek a társadalom vállára. Mégis kincset ér a jelenlétük? Miért? Mert lehetőséget adnak nekünk az üdvözüléshez. Rajtuk keresztül gyakorolhatjuk az irgalmas szeretetet, amely Isten legfőbb tulajdonsága. Istengyermekségünkől és istenképiségünkől fakadóan nekünk is irgalmasaknak kell lennünk, és a velük való törődésünk a kereszténységünk igazolását is jelenti.

A szegényeket Jézus örökségül hagyja tanítványainak. Szent Lőrinc diakónus (225-258) feladata a szegények gondozása volt. Amikor a római hatóságok az egyház kincseit követelték tőle, ő egy szekérre rakva előhozta a betegeket, nyomorékokat, koldusokat: íme, az egyház kincsei. Az Emberfia azonosul az éhezővel, szomjazóval, mezítelenel, hajléktalannal, beteggel. Amint az Eucharishtiában, úgy a szegényekben is velünk marad. „Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek” (Mt 25,45).

Kovács Ágnes

Ugyanúgy más, mint én

filmajánló

„Ms. Debbie megváltoztatta az életem, mert a barátom akart lenni. Ma sem értem miért akarta ezt, hiszen velem nem büszkélkedhet senki. Az ördög börtönének foglya voltam életem nagy részében, sok ember látott ott bezárva, mikor elhaladtak mellettem. Nem voltam kedves, csak veszélyes, és örömmel maradtam volna a börtönömben, de Debbie meglátott a rácsok mögött, mélyen a zsebébe nyúlt és kihúzta a kulcsot, amit az Úr adott neki, hogy kiszabadítson. Ő az egyetlen, aki annyira szeretett, hogy általa szabad emberré váltam.

Sokat tépelődtem azon, miért is különbözöm annyira, még a többi hajléktalantól is. Miután megismertem Debbie-t és Ront, aggasztott, hogy annyira más vagyok, mint ők, és számomra elérhetetlen volt egy rendes élet. Később rádöbbentem, hogy minden ember más, pont ugyanúgy más, mint én. Mind hétköznapi emberek vagyunk az utat járva, amit Isten kijelölt számunkra, és akár gazdagok vagyunk, vagy szegények, hontalanok vagyunk mindannyian és keressük a hazafelé vezető utat.” (Denver, a hajléktalan férfi)

Az „Ugyanúgy más, mint én” című film megtörtént eseményt dolgoz fel. Ron Hall sikeres műkereskedő látszólag boldog házasságban él a feleségével, Debbie-vel, de kapcsolatuk valójában súlyos válságban van. Ron szeretné megmenteni házasságát, és nem is sejtí, hogy egy hajléktalan melegedőben talál rá újra a felesége szeretetére, aki hitét komolyan gondolva, a közeli nappali melegedőben minden nap ételt oszt. Debbie ragaszkodott ahhoz, hogy ebben férje is részt vegyen. Így ismerték meg Denver Mooret, a fekete bőrű hajléktalant, akit Debbie felkarolt.

Ugyanúgy más, mint én egy 2017-ben bemutatott amerikai dráma.

A főszereplők: Greg Kinnear, Renée Zellweger, Djimon Hounsou, Olivia Holt, Jon Voight és Stephanie Leigh Schlund.

A film Magyarországon magyar szinkronnal, 2018. júniusában került bemutatásra a televízióban.

Öröm-Hír

Minden nap egyforma

Mindenkinek van egy élettörténete. A hajléktalan emberek sorsa azért más, mert kíváncsiak vagyunk arra, milyen körülmények taszítják ki az embert az utcára. Gyakran elhangzik, minden ember maga tehet a sorsáról, ha alkoholistá lett, vagy eltaszított magától mindenkit stb. De sok esetben pusztán csak a szerencsétlen körülmények okozzák mindezt, ami – ha nincsenek segítő kezek –, letarolja az embert. A nehéz helyzetbe kerülő családok, egyedülálló élete a környezetében élő embertársaik segítségétől függ.

A 62 éves derecskei születésű E. L-né, Margit már évek óta a ReFoMix Kft Szociális és Egészségügyi Centrumában éli mindennapjait. Gyermekkorában a mezőgazdaságban dolgozó, szegény körülmények között élő szüleivel és mostohatestvérével élt egy háztartásban. Anyagi nehézségeik miatt nem tanulhatott tovább, így csak az általános iskolát végezte el. 1988-ban férjhez ment, házasságából két fiú született. A férje kamionsofőr volt, ezért ritkán töltötte szabadidejét a családjával, így alakult ki a házasságon kívüli kapcsolata, ami miatt 7 év után elvált a feleségétől. Margit egyedül maradt gyermekeivel, a válás miatt elveszítette az otthonukat, édesanyjához költöztek, és a takarítónői fizetéséből tartotta el a családot. Évekkel később a nagyobbik fia Budapestre, a kisebbik pedig az édesapjához költözött. Amikor Margit édesanyja meghalt, el kellett adnia a szülői házat is, mert a mostoha testvére igényt tartott az örökségre. Ennek következtében Margit már nemcsak egyedül, hanem otthon nélkül maradt. Ekkor fogadta be őt az unokatestvére, de 2014-ben kapott agyvérzést

se miatt kórházba került, és ezután már oda sem mehetett vissza. Így került az utcára. Egy agyvérzés után a betegnek még hosszú ideig gyógyszeres kezelésre van szüksége állapota javulásához. A beteg asszony fél évig élt a szabad ég alatt, ezután került a hajléktalanszállóra. A szociális munkatársaknak köszönhetően már rokkantsági nyugdíjban is részesül, amely csak arra elég, hogy ne kelljen kéregetnie.

Amikor Margitot a családjáról kérdeztük, elmondta, senki, még a fia sem érdeklődik felőle, pedig tudja, hogy ő hajléktalan. Majd szomorúan hozzátette, talán már unokái is vannak, bár csak láthatná őket. Számára minden nap egyforma. A nap különlegessége az, amikor kevés pénzből a kedvenc édességét, tejberizst vásárol. Ideje nagy részét a szállón tölti, televíziót néz, beszélget, és segít a takarításban.

Senkitől nem vár semmilyen segítséget. Elfogadta már így az életét. De azt elmondta, ha nem lenne hajléktalan, ő biztosan segítene a bajba jutott emberen, beengedné a házába, és adna neki egy tányér ételt. Margitnak apró adományokkal már sokan segítettek, de nagyobb dolgot még nem kapott senkitől.

Azt is megkérdeztük Tőle, így karácsony közeledtével, hogy mi a legnagyobb vágya. Szeretne egy kicsi házat, ami csak az övé lenne, ahol a karácsonyt ismét olyan meghittén élné át, mint régen, amikor még nem volt hajléktalan. A legnagyobb ajándék pedig az lenne, ha a gyermekei meglátogatnák és velük tölthetné az ünnepet. Az lenne ám az igazi ajándék.

Vanyó Anikó
utcai szociális munkás

Egy koronaőr emlékei az 1938-as év jeles eseményeiről

Az 1938-as év nemcsak a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus miatt volt jelentős Szabó Gyula (1911–1986) józsi lakos, koronaőr életében, hanem az erre az évre meghirdetett Szent István-émlékév (1038–1938) miatt is. Ezen jeles események különleges rendezvényei életre szóló élményt jelentettek számára.

Szabó Gyula 1911-ben Józsan (Debrecen-Józsa) született, egy földműves, vallásos család középső gyermekeként. A Templom utcában laktak; családjával minden vasárnap részt vett az istentiszteleten. Édesapja az első világháborúban hősi halált halt, így az özvegyen maradt édesanyja egyedül nevelte három fiát. Szabó Gyula 16 évesen kezdte katonai pályáját, négy évig volt a jutasi Altisztképző és Nevelőintézet növendéke, majd 1931. július 1-jén a III. honvéd utászszázalaj állományába került. Sportot kedvelő, erős fizikumú, kitartó ember volt. 1937–1942-ig a Királyi Koronaőrségnél szolgált. Szép hangja volt, ezért katonai énekkari tagságát itt is folytatta. Kötelességtudó, hazáját szerető katona volt; koronaőri szolgálata alatt megkapta Magyarország Kormányzója Katonai

Irodájának dicséretét, az érdemelt jó szolgálatért a Pápai Benemerenti-Emlékérmert, majd az Erdélyi Emlékérmert és végül, mint eddigi szolgálatának legszebb jutalmát, a Magyar Bronz Érdemérmert. Koronaőri szolgálata alatt parancsnoki dicséretet is kapott, és távozásakor felettesei ezt írták: „Elment egy szorgalmas katona. Ha sorsunk bármikor összehoz vele, mindig büszkén és örömmel öleljük keblünkre. Mert közülünk való, mert együtt őriztük a Magyar Szent Koronát egy ideig, és mert ő is mindig büszke lesz erre.”

Szabó Gyula az 1938-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus idején már több mint egy éve koronaőr volt. Katonai pályafutása alatt különleges erővel bírt Szent István király és a Szent Korona iránti tisztelete.

Ebben az időben hazánkban erős Szent István-kultusz uralkodott.

Az 1938-as év nemcsak a kongresszus eseményei miatt volt jelentős a koronaőrség életében, hanem azért is, mert erre az évre hirdették meg a Szent István-émlékév (1038–1938) a magyar uralkodó halálának 900. évfordulójára. A jubileumi év legkiemelkedőbb eseménye volt a Szent Jobb országjáró útja. Az erre a célra elkészített „Aranyvonat” május 31-én indult el és járta be a településeinket. A mozdony orrán hatalmas apostoli kettős keresztet helyeztek el, amit sötétedéskor kivilágítottak. A mindössze 5 kocsiból álló szerelvény bizánci stílusban díszített ereklyeszállító „aranykocsiját” közrefogta az egyházi és világi méltóságokat szállító két-két luxuskocsi. Az ereklyét kísérte a pap-

ság, a koronaőrség és még más magas rangú személyek. A kísérők száma mindig változott.

A Szent Jobbot szállító kocsí üvegfallal volt ellátva, hogy azon települések állomásain, ahol a vonat nem áll meg, csak lelassított, az ott imádkozva váró emberek is láthassák az ereklyét. A nagy terem három részből állt, az ereklyét bemutató díszteréből és a terem két végén elhelyezkedő két kisebb helyiségből, amelyek a szolgálaton kívüli koronaőrök tartózkodási, pihenőhelyül szolgáltak. Az aranykocsi arany, ezüst, bíbor és zöld színekben pompázott. A mennyezetet fehér színű selyemborítás volt. A kocsí oldalára magyar szentek egész alakos képeit festették, tetején pedig négy angyalszobor volt látható, középen a korona másolatával, amit este kivilágítottak. Az Aranyvonat július 3-án Debrecenben is járt, július 4-én pedig Nyíregyházán. Az ereklyét Szabó Gyula koronaőr is kísérte, ami több hónapokig tartó komoly esemény volt.

A Szent Jobb országlása előtt május 25-től 29-ig tartó Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus legalább ekkora jelentőséggel bírt a koronaőrök számára is.

A nagyszabású eseményre a fővárost hatalmas pompába öltöztették. Rengeteg ember vett részt a rendezvényeken, több tízezres körmenetek, éjszakai szentségimádások, szentmisék félmillió hívő részvételével, és pazar díszkivilágítás jellemezte Budapestet.

A nyitó esemény május 25-én volt, de Eugênio Pacelli bíboros, pápai legátus (később XII. Piusz pápa) már előtte két nappal megérkezett Magyarországra, akit Horthy Miklós kormányzó és kísérete fogadott az állomáson. A koronaőrök – a palotaőrseggel együtt felsorakozva – a palota lépcsőjénél várták a menetet. Szabó Gyula koronaőrnek többször is volt alkalma látnia és hallania Pacelli bíborost a következő napokban, akinek akkor többször is a közvetlen közelében tartózkodott.

A nyitónap május 25-én volt a Hősök terén. Egész délelőtt szakadt az eső, de délben hirtelen felragyogott a nap, és délután 5 órakor egyszerre szólaltak meg a templomok harangjai, hogy jelezzék, elkezdődött a 34. Eucharisztikus Világkongresszus. A józsa koronaőr számára emlékezetes maradt, hogy a

római bíboros magyarul köszöntötte a jelenlévőket, és Mária országának nevezte Magyarországot. Este 8 órakor a kormányzó és felesége nagyszabású vacsorát rendezett a pápai legátus és kísérete számára, ahol a koronaőrség és a palotaőrség szintén felsorakozott.

A nagyszabású világesemény legszébb, leglátványosabb része a második nap estéje volt: a dunai körmenet. A Duna két oldala, a Budai Vár, az Országház, a Koronázó templom, a Bástya, a hidak ki voltak világítva. Minden-minden fényárban úszott. A folyón kilenc kivilágított hajó sorakozott fel egymás mögött. Az első a Szent István-gőzös volt, aminek a fedélzetén az Oltáriszentséget kísérte Pacelli bíboros és a papság. Velük utazott a koronaőrség, akik díszőrseget álltak a folyamőrseggel együtt. Ekkora pompában, látványosságban addig nem volt részük. Amennyire feszes szolgálatuk engedte, ők is ámulattal nézték a fényáradatban úszó Budapestet és az éjszakai tűzijátékot, amely után hatalmas kereszt gyuladt ki a Gellérthegyen. Az események éjfél körül értek véget.

A következő napokat inkább a mély áhítat, és nem annyira a pompa jellemezte, de a tömeg egy percre sem fogott.

Május 29-én a Kongresszus zárónapjának estéjén ünnepi záró szentmisét mutattak be a Hősök terén, előtte pedig óriási körmenet volt, ahol több ezer hívő ember és a papok kíséretében a koronaőrök sorfala között Pacelli bíboros vitte az Oltáriszentséget.

Május 30-án 9.15 perckor indult a Szent Jobb-körmenet a Kúria épületétől, élén a zászlóvivő egyetemistákkal, majd a papsággal. Ezt követte a Szent Jobb a kíséretével, a koronaőrök sorfala között. A menetben Pacelli bíboros pápai legátussal az élén, Serédi Jusztinián hercegprímás és még sok más nemzet egyházi és világi méltóságai is részt vettek. Az országház főbejárata előtt, a két oroslán között emelkedett a magasba a méreteiben is óriási fehér oltár. A menet megérkezésekor a Szent Jobbot a főoltárral szembeni bársonnyal borított emelvényre helyezték. Az emelvény két oldalán a koronaőrök álltak. Az oltártól jobbra bíborszínű baldachin alatt Pacelli bíboros trónusa volt. Mire a papság elfoglalta helyét a díszemelvényen, megilletődve várta minden ember a mise

Szabó Gyula koronaőr

kezdését. Kürtszó bontotta meg a nagy csendet, a zászlók földig hajoltak, és az emberek térdre borultak, majd megkezdődött a szentmise. A szentmise főcelebránsa Pacelli bíboros volt. Ezt követően Serédi Jusztinián hercegprímás az oltár előtt térdepelve könyörgő imát mondott Istenhez, kérte hazánk és népünk megsegítését.

A mise még véget sem ért, mikor elindult a menet a megfelelő sorrendben. A koronaőrök között kispapok vitték a Szent Jobbot. A menet klasszikus csoportja élén haladt méltóságteljesen Vitéz Nagybányai Horthy Miklós. A végeláthatatlan tömegből kiemelkedett egy hatalmas fakereszt, amit 24 izmos legény vitt. Az Alkotmány utcán keresztül, az Andrássy úton végig haladva jutottak el a Hősök teréig. Százazrekre duzzadó tömeg helyezkedett el az útvonal mindkét oldalán. A magasban hatalmas magyar és pápai zászlókat lengetett a szél. A házakon és a kezekben magyar zászlók lengtek, és a tömegben megilletődött arcú emberek nézték a magyarság legnagyobb ünnepét. A Hősök terén egy hatalmas díszemelvény volt felállítva, a Hősök Emlékköve előtt. Ide helyezték el a Szent Jobbot. Fent az emelvényen, a bal oldalon a koronaőrök sorakoztak

A Koronaőrseg a magyar Szent Koronának és egyéb koronázási és országos jelvényeknek őrzésére felállított önálló katonai alakulat. Ezt a tisztséget 1464-ben alapították meg, amely intézmény évszázadokon keresztül, egészen 1945-ig fennállt.

XI. Pius Eugenio Pacelli bíborost, pápai államtitkárt küldte a kongresszusra. Pacelli alig egy évvel később XII. Pius néven lesz pápa.

fel. Jobb oldalon pedig Pacelli bíboros és Horthy Miklós a feleségével foglaltak helyet. Ekkor rázendített az énekkar az „Ah, hol vagy, magyarok tündöklő csillaga...” kezdetű énekre. Ezzel egy időben megkezdődött a szentmise. A mise végeztével pedig minden ember ajkáról felcsendült a magyarok imádsága, a Himnusz. Az esemény végén a Szent Jobbot a koronaőrök kíséretében a városligeti Jáki

templomba (az igazi Jáki templom mása) vitték, ahonnan másnap szállították el, hogy elinduljon országjáró útjára.

Ennek a napnak még volt egy kiemelkedő eseménye, ami az egész rendezvénynek a koronaőrseg szempontjából talán a csúcspontja volt. Mindannyian együtt voltak a laktanyában, amikor közölték velük, hogy Pacelli bíboros, pápai legátus még aznap este meg fogja nézni a Szent Koronát, mert erre kérte Horthy kormányzót, amely kérésnek ő örömmel tett eleget. Mindez nem volt az eredeti terv része. A koronaőrök között voltak fiatalabbak is, akik rövid szolgálati idejük miatt még nem láthatták a koronát. De annak a lehetősége, hogy a Szent Koronát közvetlen közléről megláthatják, mindenkit izgalommal töltött el, még az idősebb koronaőröket is. A királyi várpalotába érkezve a koronaőrök arccal a koronaőrszoba felé álltak fel. Többen a csoportból attól tartottak, hogy a Szent Koronát nem láthatják meg, mert közülük csak öt főt rendeltek be, a többiek a folyosón maradtak. A Szent Koronát tartó ládát már ekkorára az éppen szolgálatban lévő őrség kihozta a pánccszobából az őrszobába, ahol egy mahagóni fából készült asztal állt, gyönyörű aranyzövésű terítővel letakarva. Pontosan 6 óra 15 perckor XI. Pius pápa legátusa méltóságteljesen átlépte az őrszoba küszöbét. A neki kijáró tiszteletteljes és meleg fogadtatás után felnyitották a ládát és sorba az asztalra helyezték a felbe-

csülhetetlen értékű ereklyéket. A Szent Korona kihelyezése után Pacelli bíboros szeme könnyes lett a meghatottságtól, térdre borult, és hosszan, kb. 15 percig arcába temetett kézzel imádkozott. Vele együtt a szobában tartózkodó előkelőségek is letérdeltek. Mivel a Szent Koronát a koronaőrökön kívül más személy nem érinthette, ezért körbeforgatták, hogy minden oldalát jól lássa. Eközben ő ismét térdre ereszkedett, hogy közelebbről szemlélhesse azt. A rajta szereplő legtöbb szentnek ismertetés nélkül mondta ki a nevét, mintha mindent tudna a magyarok Szent Koronájáról. Eközben a bent lévő koronaőrök is meghatottan, könnyes szemmel pillantottak az 1000 éves ereklyére, amelynek őrzői lehetnek. Pacelli bíboros és kíséretének távozása után behívták a folyosón díszsort álló koronaőröket is, hogy mind lássák Szent István koronáját, aminek őrzésére életük és vérük feláldozásával esküdtek. Ezt követően visszahelyezték mindent a ládába, felvették a szokásos jegyzőkönyvet, és lezárták azt.

Pacelli bíborost mindvégig lenyűgözte a koronaőrseg díszes ruházata, feszes szolgálata és még inkább meghatotta a magyarok Szent Koronájának látványa. Másnap, május 31-én visszautazott hazájába, beszámolt XI. Pius pápának az itt látottakról és tapasztaltakról, aki pápai kitüntetést adományozott minden koronaőrnek.

Édesapám mindvégig büszke volt arra,

hogy része lehetett ennek a nagyon szűk létszámú, kiemelkedően díszes egységnek, ahová csak a legjobbak kerülhettek. Az állományba való felvételüket maguk kérték, de csak komoly megmérettetés után kerülhettek be. Megnézték pszichikai és fizikális állapotukat, istenhitüket, magyarságtudatukat, hazájukhoz való őszinte elkötelezettségüket, bátorságukat. Számított a magasság és az arányos testalkat is. 175 cm alatt nem választottak be senkit. Édesapám sportos testalkatú, 187 cm magas volt.

A koronaőröket négy évre választották; ennyi időre tettek esküt. Ezt az időt ő kitöltötte. 1942-ben maga kérte áthelyezését az utászászlóaljhoz. Később kiment a frontra; fogságban is volt. A háború után hiába szeretett volna visszakerülni az állományba, nem vették

vissza. Munkát nem kapott, csak évekkel később. Addig a családi földeket művelte. Időközben megismerkedett édesanyámmal, Tanczer Irén józsa tanítónővel, öszszeházasodtak, és három fiuk született: Gyula, András és Attila. 1957-től Józsa Moziüzem vezetője lett. Innen ment nyugdíjba. A józsa gyerekek és a fiatalok csak úgy ismerték, hogy a mozis Gyula bácsi. Múltját, aki tudta, az is csak halkán beszélt róla, nem akarták bajba sodorni. Ő maga is mindvégig félt, hogy egyszer érte is eljönnek, és elviszik. Sajnos, nem élte meg a rendszerváltást, azt az időszakot, amikor szabadon beszélhetett volna a Magyar Királyi Honvédségnél megélt élményeiről és erről a dicső korszakról.

Szövegi és kézzel írott írásos emlékekre támaszkodva írta: Szabóné Nagy Tünde, Szabó Attila felesége

Kisvárdai diák rajza kapott különdíjat a Püspöki Konferencia rajzpályázatán

Legény Máté, a kisvárdai Szent László Katolikus Gimnázium, Szakgimnázium és Általános Iskola hetedik osztályos diákja nyerte el a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia rajzpályázatának különdíját. Az ünnepélyes eredményhirdetést november 17-én, a Szent Erzsébet rózsája díjátadó est keretében tartották a Szent István-bazilikában. A díjakat Erdő Péter bíboros, prímás, érsek és Veres András győri megyéspüspök, az MKPK elnöke adta át.

„Az Eucharisztia az Egyház életének forrása” címmel meghirdetett rajz- és fotópályázat célja volt, hogy a résztvevők a képzőművészet és a fényképezés művészi eszközeivel bemutassák Egyházunk legmélyebb titkát, az Ol-táriszentséget és keresztény életünk csúcspontját és forrását, a szentmisét. Legény Máté felkészítő tanára Rozinka László volt.

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Országos elsőáldozás az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson

A legutóbbi Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson, 2016-ban, a Fülöp-Szigeteken Cebuban tartottak országos elsőáldozást, amelyen 5000 gyermek járult először szentáldozáshoz. Ennek a szentmisének főcelebránsa Ricardo VIDAL bíboros érsek volt, aki az előző fülöp-szigeteki, 1937-ben Manilában tartott eucharisztikus kongresszuson volt elsőáldozó.

A 2020-as magyarországi kongresszus szervezői szeretnék hazánkban is egy országos elsőáldozást. A kongresszus nyitó szentmiséjén lesz Budapesten, a Puskás Ferenc Stadionban, szeptember 13-án, vasárnap. Kérem a lelképásztorokat, hogy gyűjtsék össze plébániájuk területén azokat a gyermekeket, akik ezen a szentmisén lehetnének elsőáldozók.

Az országos elsőáldozásra a plébániáknak 2019. június 10-ig kell beküldeni a jelentkezők névsorát a Püspöki Hivatalba. Az Eucharishtiában először ott részesülők felkészítését, első gyónatását és az adminisztrációt szintén a plébániák végzik a jól bevált gyakorlat szerint.

Már most kérem Paptestvéreimet, hogy a jelentkezési határidőt gondosan tartsák be, és plébániájuk lelképásztori programjait 2020-ra ennek ismeretében állítsák össze.

Az országos elsőáldozás olyan egész életre szóló élményt ad a résztvevőknek, hogy megéri vállalni érte a felkészítéssel, a szervezéssel és az utazással járó áldozatot.

Öröm-Hír

Átadták a felújított fülöpi katolikus iskolát

Fergeteges műsorral fejezték ki köszönetüket az egyházmegyei fenntartású fülöpi Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola diákjai az iskola felújításért 2018. november 30-án az iskola tornatermében megtartott átadási ünnepségen. A rendezvényen részt vettek: Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök, Soltész Miklós államtitkár, Tasó László országgyűlési képviselő, Pajna Zoltán, a megyei közgyűlés elnöke, Hutóczki Péter, Fülöp polgármestere, Popovics Ferencné, az iskola igazgatója, Molnár Katalin helyi EKIF-főigazgató, Béres Nándor egyházmegyei gazdasági igazgató, a testvérintézmények vezetői, a környező települések polgármesterei, vallási felekezetek helyi képviselői, az önkormányzati képviselő-testület tagjai, az állami támogatásból elért energetikai beruházásban részt vevő tervező és kivitelező cégek képviselői, valamint az iskola tanulói, szülői közössége. Az iskola energetikai megújulása 104 millió forintos európai uniós és állami forrásból valósult meg. Soltész Miklós államtitkár az ünnepségen a kormány további 156 millió Ft támogatásáról biztosította az iskolát.

Popovics Ferencné, az iskola igazgatója köszöntő gondolataiban a falu oktatástörténetét vizsgálva visszaemlékezett az 1920-as évekre, amikor még iskola sem volt az akkor még Nyírábrányhoz tartozó faluban, így egy kispap járt házról házra, és tanította olvasásra a gyerekeket. Majd a Klebelsberg-féle oktatáspolitikának köszönhetően a tanyasi iskolák vették át a vezető szerepet. A településen és a három legnépesebb tanyán iskola épült, ahol több gyermek járt iskolába, mint a falu központi intézményébe. Bánházán 1928-ban 140 tanuló volt, és közülük 80 első osztályos. A legalább 50 fős osztályokban télen minden gyerek egy-egy darab fával érkezett, hogy legyen fűtés. Majd 1999-től

már csak a központi iskolákban folyt a tanítás; sajnos, így elnéptelenedtek a tanyák.

Az igazgatónő köszönetét fejezte ki a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye-nek, hogy három évvel ezelőtt befogadta az iskolát annak ellenére, hogy a tanulók több mint 70%-a hátrányos helyzetű. Azóta a legnagyobb jelentőségű fejlődést a lelki élet vonatkozásában látja, hiszen közösen imádkoznak és templomba járnak, valamint – ennek köszönhetően – a kommunikáció is megváltozott a szülők és tanárok között.

Majd háláját fejezte ki a helyi önkormányzatnak, hogy a jelen beruházással az épületben teljes nyílászárócsere

Popovics Ferencné

és fűtéskorszerűsítés történt, aminek köszönhetően kellemes hőmérsékleten folyhat a tanulás az iskolában. Az igazgatónő azt is elmondta, hogy ebben a tanévben vehették birtokukba az alsós épületet is, ami eddig önkormányzati tulajdonban volt.

Ezt követően Pajna Zoltán, a megyei közgyűlés elnöke megköszönte a meghitt ünnepséget, és – látva a fellépő gyermekek vidám hangulatát – kérte őket, hogy továbbra is töltsék meg élettel, lelki energiával, vitalitással az iskolát, teremtsenek hangulatos közösségeket, és mindazt, amit az iskolában tudásban és tapasztalatban megszereznek, vigyék haza otthonaikba, adják át családjaiknak, ezzel is megtartva, fenntartva a települést.

Tasó László országgyűlési képviselő – folytatva Pajna Zoltán gondolatát – hozzátette, kétségtelen, hogy a vidéki, különösen a kelet-magyarországi települések megtartó képessége országos szinten nagy gondot jelent. Mint mondta, Fülöpöt nem fenyegeti ez a veszély, hiszen a település vezetősége szívén viseli a falu sorsát; állami és egyházi támogatásoknak köszönhetően folyamatos fejlesztések történnek. Továbbá azt is hangsúlyozta, hogy a magyar oktatáspolitikai ma is megállja a helyét, magas színvonalon történő oktató-nevelő munkának köszönhetően erőteljesebben fejlődnek az iskoláink, így a befektetett energia nem elvész, hanem megtérül.

Vannak vidéki projekteket támogató politikusaink is, mint például Soltész Miklós államtitkár, aki munkájával arra törekszik, hogy a minőségi élet vidékre is jellemző lehessen. Az államtitkár

beszédében az iskola védőszentje, Néri Szent Fülöp életéből két tanulságos történetet emelt ki.

Egyik alkalommal Fülöp atyával egy fiatalember beszélgetett, aki nagy elégedettséggel osztotta meg tanulmányi sikereit. Fülöp atya megdicsérte őt, majd felsorolta neki a további előmeneteli lehetőségeket, és a végén megkérdezte: „és azután?” Fülöp atya itt a Jézus Krisztus tanításának a befogadására gondolt.

Másik történet szerint Fülöp atya egy megbízatást kapott. Elöljárói kérésére egy önmagát szentnek tartó apáca természetfölötti képességeit kellett megvizsgálnia. Amikor Fülöp atya megérkezett hozzá, megkérte, hogy segítsen lehúzni a sáros csizmáját. Az apáca ezt felhőborítóan visszautasította, mondván, nem kérhet tőle ilyen alantas dolgot. Fülöp atya ezzel a vizsgálódást be is fejezte, és elöljáróinak azt a választ adta, hogy az apácában nincs alázat, tehát nagyon távol áll Istentől.

Az államtitkár a következtetést levonva elmondta, sok esetben számokkal mérik az iskolák erejét, minőségét, de a tanításból nem lehet kihagyni a nevelést. Az, amit egy felekezeti iskola mind az alázatban, a keresztény, a nemzet szeretetére való nevelésben ad, számokban nem mérhető; eredménye később kamatozódik, és ezen fog múlni a magyar emberek jövője. Ehhez a kormány csak a kereteket tudja hozzátenni.

Hutóczki Péter polgármester zászlóval ajándékozta meg az iskolát. Gondolataiban elmondta, amikor dönteniük

kellett, egyértelmű volt, hogy az iskolát újítták fel a településen a kormánytól érkezett támogatásból. Hangsúlyozta, ha egy település nem akar az elnéptelenedés útján haladni, akkor nincs más lehetősége, mint az általános iskola, óvoda fejlesztése. Fülöp ezzel a beruházással bizonyította irányát. A polgármester mindemellett a legfontosabb feladatnak azt tartja, hogy jó emberek kerüljenek ki az iskolából, olyanok, akik meg tudják különböztetni az értékeset a haszontalantól, a jót a rossztól.

Végül az iskolázászló megáldásával zárták az ünnepséget. Palánki Ferenc megyéspüspök a szertartás előtt azt hangsúlyozta, hogy merjünk növekedni, ami a kicsiny településen az összefogás eredménye. Ha mindenki hozzáteszi a maga talentumát, akkor csodálatos dolgok valósulnak meg.

Majd kifejtette, jó döntés volt az iskola átvétele, hiszen ennek eredményeként

született meg a lehetőség, hogy e kicsiny községben hitben, szeretetben fejlőd-hessenek, nevelkedhessenek a diákok.

Majd a megyéspüspök a római püspöki szinódus egyik hangsúlyos gondolatáról, a fiatalok kíséréséről beszélt. Elmondta, kíséreni, segíteni kell őket a növekedésükben, és abban, hogy felelős, életre szóló döntéseket hozzanak. Ennek vannak külső és belső tényezői, de az igazi értéket a belső növekedés jelenti.

Végül a főpásztor köszönetét fejezte ki az önkormányzatnak, az államnak az eddigi és a következő időszakban történő beruházás támogatásáért.

A műsorban közreműködtek az egyetemes Szent János Katolikus Óvoda, Általános Iskola és AMI zeneművészeti tanszak pedagógusai, a helyi iskola tanárai, diákjai és néptáncsoportja.

*Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi egyházmegye*

„A beköltözés a szeretetotthonba nem az élet lezárását, hanem egy új élet kezdetét jelenti”

15. születésnapját ünnepelte a debreceni Szent Erzsébet Otthon 2018. október 9-én.

A hálaadó szentmisével egybekötött, meghitt délelőtti ünnep kezdetén Tóth Attila intézményvezető bevezető gondolataiban az intézmény életének kezdetektől napjainkig történő eseményeiben tett rövid, visszatekintő utazást. Az intézményvezető többek között azt hangsúlyozta, a 15 év főként azok életében kiemelkedő, akik kezdettől fogva munkatársai, illetve lakói az egyházmegyei fenntartású szeretetotthonnak. Mint mondta, ő maga is ezen szerencsés dolgozók közé tartozik, hiszen az intézmény működését munkatársként ismerhette meg, végigjárva az ott folyó majdnem minden munkaterületet. Majd megemlékezett Petrik Jánosról, az idősek otthona első vezetőjéről, aki a kezdetektől hosszú éveken keresztül jó házigazdaként segítette az ott lakók életét. Az intézményvezető azt is megfogalmazta, hogy a mai társadalom egyre mostohábban bánik az idős korosztállyal. Egy időotthonban való életre úgy tekint, mint az élet lezárásának színhelyére. Ezért a debreceni intézmény célul tűzte ki, hogy – a fizikai segítségnyújtás mellett – lakóinak biztonságot nyújtó, szeretetteljes környezetet és lelki támaszt is adjanak.

Mi, az otthon dolgozói – és szerencsére más intézmények szakemberei is – nem az élet lezárásaként értelmezzük a beköltözés pillanatát, hanem egy új életszakasz kezdeteként. Egy otthonba élni kell bejönni! Itt ismeretségek, barátságok, akár szerelmek is szövődhetnek. A kollégáink megpróbálnak mindent megtenni azért, hogy ellátottaink teljes életet élhessenek, mint valamikor az előző otthonukban. A dolgozók, akiknek hivatásuk az idősellátás, nap mint nap teszik könnyebbé, szebbé, vidámabbá ezt az életszakaszt – hangsúlyozta

Tóth Attila intézményvezető.

Bosák Nándor nyugalmazott püspök atya a szentmise homíliájának kezdetén visszaemlékezett a debreceni intézmény születésére a tervezéstől a megvalósításig, majd hálátelt szívvel szólt azon dolgozókról, köztük Petrik János korábbi vezetőről is, aki nemcsak az építkezésben, hanem a szeretetotthon szellemiségének kialakításában is nagy szerepet vállalt. A püspök atya bátorította a dolgozókat, hogy továbbra is teljes bizalommal, elkötelezettséggel végezzék az idősek szolgálatát. A szeretetotthon lakóihoz szólva pedig kifejtette, ne fe-

lejtsek el, hogy minden testi, lelki gyengeség, nehézség ellenére nagy ajándéka a Jóistennek, hogy ilyen körülmények között élhetnek, majd bátorításként azt is elmondta, ő maga is már harmadik éve él Nyíregyházán az Egyházmegyei Papi Szociális Otthonban.

Ezután a püspök atya a misekönyvből a Biblia Móriát köszöntő soraival emlékezett a Magyarok Nagyasszonya ünnepére. A Szentírás Mária ajkára adja a szavakat, amellyel a maga szerepét tölti be: „Jó illatot árasztok, mint a szőlőtő. Anyja vagyok a szép szeretetnek, az istenfélelemnek, a hit megismerésének és a szent reménynek. Nálam van az út és az igazság minden kegyelme, nálam az élet és az erény minden reménye. Jöjjetek hozzám mind, akik kívántok engem, és teljete el gyümölcseimmel, mert lelkem édesebb a méznél, és birtoklásom

a lépes méznél!” Bosák püspök atya kiemelte, amikor az Egyház Máriára tekint, akkor a helyes isten- és ember-szolgálat példáját mutatja meg. Mária együtt járta Jézussal az élet útját, amely göröngyös, nehéz út volt, de legfőképpen diadalmas, mert föltámadást, örök életet szerzett.

„Merítsünk erőt Máriától, hogy a mi életünk is diadalmas, eredményes legyen, munkánk, szolgálatunk, életünk utolsó szakasza az isteni dicsőség felé vezessen. Kérjünk a Jóistentől erőt, bátorságot, a Szűzanyától pedig ragyogó ortalmat, hogy töltsön el bennünket

azzal az édességgel és örömmel, amely az ő életét betöltötte. Az elkövetkezendő években pedig ne az évszámokat nézzük, hanem azok mindig az örömezés, a békesség és a szeretet megvalósulásai legyenek” – fejezte be gondolatait Bosák Nándor nyugalmazott debreceni-nyíregyházi püspök.

Az ünnepség végén a jelenlévők Hlács Erikának, az intézmény mentálhigiénés szakemberének fényképes összeállítását tekinthették meg, mely az intézmény életében megtörtént eseményeket mutatta be.

Közreműködött a Lyra Kamarazenekar és énekével Sári Ajsa, a debreceni Szent József római katolikus közintézmény 2. osztályos tanulója.

*Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

25 éves az Egyházmegyei Karitás

A 25 éves Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye egyidős az Egyházmegyei Karitás szervezettel, amely megalakulásának évfordulóját 2018. szeptember 29-én Ajakon, a Nagyboldogasszony-templomban ünnepelte.

Az egész napos program jubileumi, hálaadó szentmisével kezdődött, amelyet Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök mutatott be. A szentmise elején Mészáros László, az Egyházmegyei Karitás igazgatója köszöntötte a karitás-csoportokat, a jelenlévő papokat, közéleti tisztviselőket és a híveket. Az igazgató beszámolt az egyházmegyei karitatív szervezet munkájáról, és köszönetét fejezte ki az elmúlt negyedszázad adományozóinak, a szervezet önkénteseinek.

vetítsék. A szeretetszolgálatnak is az a küldetése, hogy tegye a jót. A karitásnak az a feladata, hogy közösségben, összefogva segítse a szegényeket, a rászorulókat és a bajba jutottakat. Ezért az egységért tudatosan kell fáradoznia.

„Kérjük a Jóistent, hogy összefogva, egymást segítve éljük meg a küldetésünket, angyal mivoltunkat, és tegyük szebbé, boldogabbá a közösségünk életét, hogy mindenki megértse, megnyílt az ég, és itt van a földön Isten szeretete” – zárta beszédét Palánki Ferenc megyéspüspök.

A szentmise következő részében a megyéspüspök kitüntetésekkel adta át a szeretetszolgálatban résztvevőknek.

A kitüntetettek a következők: Dr. Kósa Péter, Pintér Tímea, Rác Anikó, Baranyi Szilárd, Pálffy Szilárd,

III. Farkas Norbert – Egyek. Különdíjat kapott: Legény Máté – Kisvárdá.

Végül Kerekes Miklós, Ajak polgármestere méltatta az ajaki karitás munkáját, majd elmondta, a város valamennyi lakója megtisztelve érzi magát, hogy a 25 éves Egyházmegyei Karitás Ajak városá nyilvánításának 5. évfordulóján ünnepel. Hangsúlyozta, a város lakói az év minden napján segítik a rászorulókat, mert megtapasztalták azt, hogy adni jó.

A programsorozat agapéval, majd Szijártó László veszprémi karitás igazgató, pápai esperes-plébános ünnepi előadásával folytatódott. A plébános – a Szentírásra utalva – Mártához és Máriához hasonlította a szolgálatban résztvevőket (vö.: Lk 10 38-42). Mártához hasonlítanak, akik élelmiszercsomagot,

Palánki Ferenc püspök a Szent Mihály, Szent Gábor és Szent Rafael főangyalok ünnepén bemutatott szentmisén hálaát adott a jubileumi évfordulóért. Prédikációjában hangsúlyozta: mi, akik Isten szeretetét képviseljük a világban a rászorulóknak, a betegek, a szegények között, mindannyian az Isten szeretetének képviselői, angyalai, küldöttei kell hogy legyünk. Isten angyalokat küld, hogy az Ő örömhírét terjesszék, üzenetét köz-

Somlyai Gábor, Aranyosi László, Gégény Béla, Csóra Miklós, Roszel Gertrud.

Ezt követően a gyermekeknek meghirdetett rajzpályázat nyertesei vehették át az okleveleket.

A nyertesek névsora: alsó tagozat: I. Horváth Ádám – Napkor, II. Hudák Barbara – Ajak, III. Tóth Borostyán – Tuzsér. Különdíjat kapott Banga Mirján – Napkor. Felső tagozat: I. Horváth Elizabeth – Ajak, II. Jóni Melánia – Tuzsér,

tűzifát, vagy valamilyen kézzel fogható adnak a rászorulóknak, Máriához pedig azok, akik meglátogatják az időseket, meghallgatják őket és együttérzésüket fejezik ki. A Karitás önkénteseinek e kettő egyensúlyát kell megtalálni és megélni szolgálatukban. Nem az a fontos, hogy mennyit adunk, hanem, hogy azt milyen lelkiülettel tesszük.

*Hasulyóné Rutkai Éva
egyházmegyei médiaképzős hallgató*

Új katolikus óvodát adtak át Mátészalkán

Kerékpárút, rollerpálya és focipálya is található az újonnan épült mátészalkai római katolikus óvodában.

A 2018/19-es tanév kezdetén immár a negyedik iskolai épület átadási ünnepére hívta vendégeit a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye. Palánki Ferenc megyéspüspök 2018. szeptember 14-én megáldotta a Széchenyi István Római Katolikus Német Nemzetiségű Általános Iskola új tagintézményét, Mátészalka első egyházi fenntartású római katolikus óvodáját. A három vegyes életkorú csoportban 75 kisgyerek kezdte meg a 2018/2019-es nevelési évet.

Az átadóünnepségen részt vettek: Dienes Béla intézményvezető, Heidelsperger István lelki vezető, Nacs Lőrinc országgyűlési képviselő, az IKDSZ elnöke, Kovács Sándor, a térség országgyűlési képviselője, dr. Hanusi Péter, Mátészalka polgármestere, Molnár Katalin helyi EKF-főigazgató, Béres Nándor egyházmegyei gaz-

dasági igazgató, a tervező és kivitelező cégek képviselői, más helyi egyházi és világi méltóságok, testvérintézmények vezetői, az óvoda dolgozói, óvodásai, pedagógusok, szülők közössége és természetesen Tárkányiné Budai Éva, az óvoda vezetője, aki elsőként mondott köszönetet a fenntartó és a kormány támogatásáért.

Tárkányiné Budai Éva visszaemlékezett a hat hónappal ezelőtt történt alapköletételre, majd örömeinek adott hangot, amikor elmondta, a Zsigmond László Ybl-díjas építész által tervezett épület mindössze fél év alatt épült meg. A csoportszobák többméteres belmagassága, a nagy üvegfelületeken keresztül beáramló fény és a tágas belső szokatlan egységet alkotnak. Az épület – impozáns megjelenésével, organikus stílusjegyeket magán hordozva – a városközpont egyik látványossága lett.

Ezt követően az új intézményben megkezdett pedagógiai program fő

irányvonalát mutatta be, amely magán hordozza a hit, a nevelés és a tevékenységekben megvalósuló tanulás komplexitásának jegyeit. Az udvaron mozgásfejlesztő játékeszközök, valamint körformában kiépített kerékpárút, rollerpálya, rekortánnal borított focipálya biztosítják az aktív mozgásos lehetőségeket.

Palánki Ferenc megyéspüspök azt hangsúlyozta, csodát élhetünk át, amikor rácsodálkozunk az életre, a gyermekekre, akikre Jézus azt mondta: ilyeneké az Isten országa. Jézus a felnőtt emberben is azt a gyermeki arcot akarja látni, amely birtokolja Isten országát. A gyerekek a legnagyobb csodák. Az egyházmegye is azért tart fenn köznevelési intézményeket, mert abban szeretné segíteni az embereket, hogy az istengyermeki arcot idős korban is meg tudják mutatni. Istennel való kapcsolatunk állandó növekedésben kell legyen. Feladatunk, hogy ne csak létszámban, hanem lelki életünk növekedésben is tudjunk előre lépni.

Dienes Béla igazgató köszönő gondolataiban elsősorban hálat adott Istennek, aki erőt és lelki támogatást adott az óvoda építési munkálatainak elvégzéséhez. Továbbá elmondta, ezen esemény alkalom a hálaadásra a kormány, az egyházmegye és mindazok felé, akik részt vettek ebben a munkában, majd az intézmény vezetője mindenkinek külön személyesen is köszönetét fejezte ki.

Kovács Ágnes

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Zarándokházat szenteltek Jáankmajtison

Egy kisebb katolikus közösség életében mindig meghatározó jelentőségű, amikor püspököt köszönhetnek körükben. Nem volt ez másként 2018. október 7-én sem, amikor Bosák Nándor nyugalmazott püspök látogatott el Jáankmajtis középkori templomába, hogy a csonka-Szatmár katolikus hitéletét bemutató egyháztörténeti gyűjtemény felújított épületét, valamint a plébániából kialakított Jáncsi Lukács Zarándokházat megáldja, és plébániai közösségünk hét fiataljának a bérmálás szentségét kiszolgáltassa.

A szentmise kezdetén a hívek nevében Gyöngyösi László, a bérmálkozó

fiatalok nevében pedig Dobos Alpár köszöntötte püspök atyát. A szentmisében a bérmálkozók olvasták a napi szentírási részleteket. A bérmálás szentségének kiszolgáltatása előtt Bosák Nándor püspök – kapcsolódva a napi evangéliumhoz – a hit és a család fontosságáról beszélt. Örömet fejezte ki a bérmálkozó fiataloknak, amiért – a Szentlélektől indítva – igent mondtak Isten hívó szavára.

A püspök atya hangsúlyozta, a fiatalok döntésük szerint a szeretet útján akarnak továbbhaladni másokkal együtt járva, egy közösségben. Hiszen a keresztény hit közösségi élet. A közösségben megtapasztalhatják azt, hogy együtt

vagyunk másokkal, együtt járunk másokkal és segítjük egymást. Mindezeknek az értékeknek legfontosabb színtere a keresztény család.

A szentmise végén a bérmálkozott fiatalok köszönetet mondtak püspök atyának a szentség kiszolgáltatásáért és Bökő Péter plébános atyának a lelki vezetésért, a felkészítésért. Természetesen, köszönet és hála illet mindenkit, akik bármilyen módon hozzájárultak az alkalom méltóságteljes megünnepléséhez.

Az ünnepség méltó befejezése volt az egyháztörténeti gyűjtemény épületének és a felújított plébánia-zarándokháznak

a megáldása. A zarándokház tavasztól őszig a táborozni vágyó hittancsoportok, egyházi iskolák lelkigyakorlatos

csoportjai és egyéni elcsendesedésre vágyó hívek számára kíván szállás és lelki hajlék lenni.

Az ünnepség végén a hívek szerény agapé keretében adtak hálát a Jóistennek a gyönyörű időért, az együtt eltöltött ünnepi órákért. Tudjuk, a ránk bízott munka nem ért véget: a házat és a közösségi teret élettel kell betölteni, s ez csak a Lélek megszentelő és szolgálatra hívó erőterében lehetséges. Ezzel a lelkülettel szeretnénk szolgálni a hozzánk betérőket a jövőben.

Rostásné Gocs Rozália
fotók: Kicska Bence

DEBRECENI KATOLIKUS BÁL

Első alkalommal és hagyományteremtő céllal rendezik meg a Debreceni Katolikus Bált

2019. február 8-án, pénteken este 6 órától a Kölcsey Központ báltermében. A mulatságra mindenkit szeretettel várnak.

További részletesebb információkat később közlünk az egyházmegye honlapján: www.dnyem.hu, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye Püspöki Hivatalának ügyintézői irodájában (Varga u. 4., tel.: 30/445-4002), valamint a debreceni plébániák irodájában.

Öröm-Hír Sajtóiroda – Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Együtt halad az úton a plébánia és az egyházmegyei fenntartású középiskola

Több alkalommal is érintettük az ifjúságpasztoráció azon kérdését, amely külön-külön említi a plébániai és az egyházmegyei középiskolák fiataljainak a jelenlétét az Egyházban. A debreceni a Szent Anna-főplébánia konzorciumi partnerével, a Forrás Egyesülettel, valamint a Szent József Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Kollégium – az EFOP-1.3.7-17-2017-00230 „Hát-ránykompenzáció és közösségfejlesztés a társadalmi kohézió erősítése céljából” című pályázat keretében – olyan komplex programot valósít meg, amely a résztvevők reményei szerint választ ad azokra az aktuális kérdésekre, amely a plébánia, illetve a vele szorosan együttműködő egyházmegyei iskola életében felmerül.

A plébánia már korábban is elsődleges feladatai között tartotta számon az önszerveződő közösségek működésének támogatását. A pályázat lehetővé teszi, hogy számos programmal és közösségi alkalommal bővítse az eddigi lehetőségeket. Kiemelt célunk, hogy a plébá-

nia megszólítsa azokat a fiatalokat is, akik az iskolán keresztül kapcsolódhatnak be a plébániai mindennapokba. Kialakításra került egy közösségi tér; vendégelőadók segítségével tárják fel a fiatalság életét érintő legnagyobb problémákat, a szenvedélybetegségektől kezdve a pályaválasztáson át egészen a családalapítás kérdéséig. Fontosnak tartjuk, hogy ne csak kész programokat kínáljon a fiatalságnak, ne pusztán a fogyasztói szempont érvényesüljön, hanem maguk a fiatalok is váljanak kezdeményezővé. Sőt – egyfajta kortárs segítői kör kialakításával – a fiatalság egymás támogatását is könnyebben szer-

vezheti meg. Kialakulni látszik annak a lehetőségnek is, hogy olyan közös programok szülessenek, amelyben az iskola fiataljai a plébánia idősebb korosztályhoz tartozó tagjaival közös eseményeken, projekteken találkoznak, együttműködnek, így is hozzájárulva ahhoz, hogy a korosztályok közötti kommunikációs szakadék csökkenjen, vagy akár el is tűnjön. A kétéves projekt ideje alatt számos közösségi tevékenység, érdekes rendezvény színesíti a mindennapjainkat. A képzések, támogató és felvilágosító programok révén megerősödő kisközösségek a projekt végére nemcsak saját maguk számára képesek egy jobb világot teremteni, hanem a környezetüknek is közvetítik a hitből fakadó élet örömet.

Dr. Bódis Zoltán igazgató
Szent József Általános Iskola,
Gimnázium, Szakgimnázium
és Kollégium

Aranyosi Ervin

LÁMPÁST VISZEK

Lámpást cipelni jöttem én,
járjon előtted tiszta fény.
Hogy megtaláld a jó utat,
amit a fényt hozó mutat.

Ha jössz utánam, mutatom,
s végig kísérek utadon.
Ám dönthetsz már másképpen is!
Válassz hát! Utad merre visz?

Lelkedbe látsz, ha kell a fény,
biztatlak, jöjj, van még remény,
az út egy szebb világba visz,
amelyben lelked egyre hisz.

Ám, fel is adhatod hited!
De lelked pont az menti meg?
Járhatsz körbe, magad körül,
de meglásd, lelked nem örül.

Járhat eszed rossz dolgokon,
s mondhatod: – Épp gondolkodom!
Ám ha a sötét útra lépsz,
vajon azzal majd többre mérsz?

A bűnöd visszaszáll reád,
ne légy te egy „se hall, se lát”,
keresd a jót, leld meg a fényt,
adj magadnak egy jobb esélyt!

Lámpást adott az Istenem,
hogy fényben élj, gyere velem!
De dönthetsz úgy, hogy itt maradsz,
és inkább sötétben haladsz.

Lámpámat én még cipelem,
akad még fény a szívemen,
lesz még akinek adhatok,
fényt és utat mutathatok.

Hiszen a fény a szeretet,
s ha becsukod is szemedet,
megérint téged akkor is,
átmelengető Napba visz!

Mi kell? Az árnyék, vagy a fény?
A gyűlölet, vagy a remény?
Szeretet kell, vagy félelem,
ha jóra vágysz, maradj velem!

